

PERRY RHODAN  
207  
William Voltz 73. DOBA LEDOVÁ  
Přeložil Jan Rada

Při pátrání po tajemné planetě Kahalo byla Rhodanova vlajková loď CRESTII vržena do prostoru mezi mléčnými dráhami do umělé sluneční soustavy Twin, vzdálené od Země 900 000 světelných let. Na posádku tu číhaly četné vražedné pasti a někteří Pozemšťané zahynuli, ale posádka jako celek unikla.

„Strážcům Andromedy" se nepodařilo Pozemšťany zničit.

Obrovský Halut'an Icho Tolot, který Rhodana doprovázel, byl skálopevně přesvědčen, že transmitter je nastaven správně a bezpečně dopraví CREST II k vytouženému cíli. Umírající Strážce však stačil pozměnit nastavené parametry a vlajková loď byla vržena do vražedné pasti umělého dutého světa.

Rhodan a jeho společníci horečnatě hledali cestu k úniku a při tom se dostali do okruhu působnosti třiasedmdesáté doby ledové.

1.

Všechno tu bylo zelené - skály jako pralesy, dokonce i ruce poručíka Dona Redhorse, když jimi hrozil umělému nebi. Poručík odmalička zelenou barvu miloval, ale teď se na ni nemohl ani podívat. Měl dojem, že celá loď je už dva dny pozemského času ponořena do obrovského sudu zelené barvy.

Redhorse stál v otevřeném hangáru pro čluny vlajkové lodi a díval se ven na krajinu, která vypadala jako noční můra šíleného malíře. A poručík se cítil jako moucha v centrifuze v tomto dutém, zeleném světě. Cítil, jak vdechuje zelený vzduch.

Poručík uslyšel kroky a otočil se. Z přítmí hangáru k němu přicházel celý zpocený poručík Sven Henderson. Venku bylo stále 32 stupňů Celsia. „Proč tu máte otevřeno?" zlobil se. „U všech planet, máte zelené oči, Svene," řekl Redhorse místo odpovědi. „Modré,"

nevrle ho opravil Sven. „Zelená je barva naděje, říkali Indiáni. Mýlili se," řekl truchlivě Redhorse. „Velení rozhodlo, že vyšle dva průzkumné čluny," oznámil Henderson. „Budete velet C-11, já C-18."

Pět dní pozemského času uplynulo od chvíle, kdy se loď dostala do středu dutého světa a posádka tuto dobu využila k opravám škod napáchaných předešlými útoky. Únik do Zelené sféry, jak ji nazval Rhodan, přišel v pravý čas. Loď už byla v kritickém stavu a posádka potřebovala odpočinek.

„Proč nic neříkáte?" zeptal se Henderson.

Redhorse zapudil děsivé vzpomínky a odpověděl otázkou: „Proč děláte poslička? Proč mi to neoznámili interkometem?"

„Zatím je to neoficiální," vysvětlil Henderson.

„K takovému náhlému rozhodnutí musí být přece nějaký důvod?" zamumlal Redhorse.

Henderson měřil bezmála dva metry a přesto byl nižší než Redhorse. „Máte pravdu, dostali jsme znepokojivé informace. Vzpomínáte si, že byla nafilmována směrovací stanice v centrálním prostoru planety? Na velké obrazovce tam bylo možné sledovat veškeré hvězdné konstelace. Ty filmy byly teď vyhodnoceny..."

„Nechtě mě hádat," přerušil ho Redhorse. „Jsme tam, kde jsme byli. Zase jsme uvěznění ve velkém prázdnu."

„Přesně," přisvědčil Henderson. „Nedostali jsme se o nic blíž ani k naší Galaxii, ani k Andromedě. Nepřiblížili jsme se ani o jediný světelný rok."

„Ale vždyť jsme překonali obrovskou vzdálenost," namítl Redhorse.

„Přesně tři sta tisíc světelných let," upřesnil trpce Henderson. „Ale souběžně s oběma galaxiemi. Na velitelství teď mají novou teorii. Předpokládají, že kolem Andromedy je celá řada záchytných stanic a my skáčeme od jedné k druhé, z deště pod okap."

„Ale Tolot si byl jist, že nás nasměroval do středu Mléčné dráhy," připomněl Redhorse.

„Halut'an trvá na tom, že se nemýlil. Tvrdí, že někdo musel transmitterem manipulovat," řekl poněkud pochybovačně Henderson.

„Poručíci Redhorse a Henderson necht' se dostaví na můstek," ozvalo se z interkomu.

„A je to!" zvolal pateticky Henderson. „Teď budeme oficiálně vysláni na průzkum nejzelenějšího ze všech světů."

Z Rhodanova hubeného obličeje se nedalo nic vyčíst, jen kolmé vrásky kolem úst svědčily o napětí posledních dní.

„Musíme se dostat na povrch planety, abychom získali celkový obraz transmitterové stanice," řekl Rhodan. „Snadno se to řekne, ale my všichni víme, že naše situace teď vypadá dosti beznadějně. Musíme ale odněkud začít. Prvním úkolem je poznat strukturu této duté planety a prvním krokem k tomu je prozkoumání Zelené sféry. Možná zde objevíme život."

Vedle obou poručíků byli na můstku i mutanti. Oba Myšobové, Gucky a Gecko, se už přesvědčili, že teleportační skoky jsou v dutém prostoru planety neuskutečnitelné a museli rezignovat.

„Chceme vás poslat na průzkumný let, pánové," obrátil se Rhodan na oba důstojníky. „Neznamená to však, že byste letěli různými směry, to by bylo příliš riskantní. Čluny musí zůstat vzájemně na dohled."

Rhodan přistoupil k obrazovce, která monitorovala krajinu kolem lodi a pokračoval: „Vidíte sami, že let ve zdejších podmínkách nebude snadný. Už jsme měli možnost prozkoumat nejbližší okolí lodi a víme, že gigantické skalní útvary se tyčí až k umělému nebi, zřejmě slouží jako nosné sloupy. Proletět mezi nimi je obtížné."

„Na jakou vzdálenost máme průzkum provést, pane?" zeptal se Henderson.

„To ponechávám na vaší úvaze. Ideální by bylo, kdybyste mohli obletět celou Zelenou sféru, kdyby to však bylo příliš nebezpečné, vraťte se," instruoval je Rhodan. „Setkání s inteligentními bytostmi hlaste okamžitě."

Redhorse uvažoval o orientaci v tomto jednobarevném světě, o záludnosti této mnohovrstevnaté pasti, o tom, jakou vzdálenost asi urazí, než je tento svět překvapí nějakou další léčkou. Potom si uvědomil, že si prsty nervózně pohrává se zapínáním uniformy a

znehybněl.

V té krajině duchů i důvěrně známe čluny vypadaly cize. Redhorse měl dojem, že je v ponorce, proplouvající zeleným mořem. Na obrazovce viděl, že C-18 je vzdálen sotva míli. Oba čluny letěly nízko, i když nad nimi bylo dost volného prostoru. Jen tak však bylo možné rozeznat důležité detaily.

„Jak to vypadá u vás, poručíku," zeptal se rádiem Henderson.

„Stále stejně. Pohádková krajina," odpověděl Redhorse. „Pohádkové bytosti však zatím nevidím a obávám se, že pokud nějaké uvidím, tak to rozhodně nebudou hodné víly."

Vzápětí velitel C-11 uviděl, že C-18 odbočil do asi kilometr široké průrvy a rozkázal pilotovi, aby Hendersonův člun následoval. Za chvíli už byli nad údolím, které pokrýval prales, i z něj však vyčnívaly všudypřítomné masivní skalní sloupy. Proti této divoké krajině byl pozemský Grand Kaňon naprosto přehledný. Redhorse si uvědomil, že je naprosto vyloučeno důkladně prozkoumat toto území. Menší sídliště mohli objevit jen náhodou, bylo možné, že už jich několik minuli, aniž by si jich všimli a to se vzdálili sotva čtyřicet mil od lodi. Tomu by těžko věřil, kdyby mu to přístroje neukazovaly. Mnohotvárnost krajiny vyvolávala dojem, že urazili mnohem větší vzdálenost.

Redhorse viděl, že C-18 letí po pravé straně údolí a sám se držel vprostřed. Veškeré přístroje člunu neustále sbíraly informace o krajině pod nimi. Redhorse se marně snažil představit si léčku, kterou má hledat právě tady, ačkoliv dosavadní zkušenosti plně potvrzovaly teorii, že celá planeta Horor je velkou pastí. Bylo by tedy podivné, kdyby Zelená sféra byla bezpečná.

Na konci údolí se oba čluny musely k sobě přiblížit až na půl míle, skalnatá horstva jim neponechávala víc prostoru. Redhorse ještě jednou přelétl zrakem kamenné hradby před sebou a náhle ztuhl. Skalní útvary se opakovaly s neuvěřitelnou pravidelností. Na zlomek sekundy zavřel oči a opět je otevřel. Zrak ho nešálil. To nemohlo být dílem přírody, uvědomil si a tep se mu zrychlil.

„Já se z toho zblázním, to nejsou hory, je to pevnost," uslyšel vtom

Hendersonův hlas.

„Pevnost?“ opakoval Redhorse jako ozvěna.

„Město, obrovské město vytesané ve skále,“ zakřičel pronikavě Henderson.

Redhorse se donutil ke klidu. Věděl jsem přece, že musím počítat s něčím nevysvětlitelným, říkal si. A skalní město není zase nic tak neuvěřitelného, existují v mnoha světech. Svědčí to pouze o tom, že tu žijí, či žili, inteligentní bytosti. Je na tom něco podivnějšího než na Bigtownuv soustavě Twin?

Tam město zabíralo celý kontinent, tady se zvedalo od povrchu až k umělému nebi. Oba případy měly při nejmenším jedno společné: tam jako tady průzkumný člun musel připadat obyvatelům jako pouhé zanedbatelné smítko, byl zcela nesouměřitelný.

Poručík se plně soustředil na zkoumání města před sebou. Jeho člun byl již dost blízko, aby mohl rozeznat detaily. Neviděl žádné budovy, ale tisíce ústí tunelů a jeskyní, široké příkopy. A právě v těchto příkopech zahlédl pohyb. Nějací netvoři nebo roboti je spěšně hloubili. Očekávalo snad město útok? Miliony kráterů v předpolí, zřejmě vyhloubených výbuchy, svědčily, že by to nebyl první boj obyvatel města.

„Co si o tom myslíte?“ zeptal se pilot Wynd Lassiter.

Redhorse sebou trhl. Byl zcela zabrán do pozorování a chvilku trvalo, než si vůbec uvědomil, kdo na něj mluví. „To je Tata, město duchů, na které věřili mí předkové,“ řekl konečně.

„Člověk by si něco takového nepředstavil ani v nejdivočejším snu,“ mínil pilot a na jeho hlase bylo znát, že pohled na město na něj hluboce zapůsobil. „Informoval jsem Perryho Rhodana,“ ozval se také Henderson. „CREST II právě startuje a za chvíli bude zde. Rhodan doufá, že tu získáme informace.“

„Tatu obývají démoni,“ řekl stísněně Redhorse. „Vládnou hromy a blesky a sedlají ohnivé koně.“

Tata, město duchů, to jméno už městu zůstalo.

„Mezi těmi sloupy bychom mohli proletět až nad pevnost, místa je tam dost,“ zareagoval na to věčně Henderson.

„Měli bychom počkat na Rhodana," nesouhlasil Redhorse. „Podívejte se jen na ty krátery kolem pevnosti. Zřejmě se tu dost často svádějí tuhé boje."

„Ty krátery mohly vzniknout i jinak," hájil své stanovisko Henderson.

„Jen si tu pevnost prohlédněte," vyzval Redhorse velitele C-18. „Snadno tam rozeznáte příkopy i hradby. To nejsou přírodní útvary. A krátery jsou rozloženy kolem nich ve vzdálenosti, která odpovídá zásahům granátů obránců."

„Možná, že máte pravdu," neochotně připustil Henderson.

„Určitě mám pravdu," naléhal Redhorse. „A vyplývá z toho, že obyvatelé této sféry mírumilovností zrovna neoplývají"

„Odkud by se tu ale vzali útočníci? Kromě Taty jsme tu neviděli žádnou známku života," namítl Henderson.

Odpovědi na tuto otázku se jim brzo dostalo; pouze netušili, v jak drastické formě k tomu dojde. Henderson však Redhorsovy argumenty beztak uznal. Bylo opravdu lepší počkat na vlajkovou loď, která měla půldruhého kilometru v průměru a byla nesrovnatelně lépe vyzbrojena, než šedesátimetrové průzkumné čluny.

Když se vlajková loď blížila k pevnosti, na plán před skalním městem se náhle vyrojily statisíce neznámých bytostí.

## 2.

Velitel předsunutého opevnění v sektoru 3 natáhl kupředu svůj silný, šedesáticentimetrový krk, posunul si přilbu do týla a přiložil si dalekohled k očím. Generál Zseht-Abgerat-Ly byl právě na jednom z mnoha pozorovacích stanovišť, chráněném, jako všude, metr silnou skalní stěnou. Jeho pobočník stál těsně u něho. Měl telefonické spojení se všemi základnami i s hlavním stanem, věděl však dobře, že po vyhlášení poplachu a začátku operace nebude slyšet vlastního slova a na telefonické spojení nebude možné spoléhat. Pobočník už zajistil dostatek kurýrů pro případ, že by linkové spojení selhalo.

Útočníci se zřejmě chystali k ofenzívě. Generál Ly odhadoval, že tentokrát nasadí nejméně tři sta tisíc mužů. Viděl jak z úkrytů ve

skalách dopravují do palebných pozic těžká děla, jak jednotky zaujímají výchozí pozice ke zteči. Odložil dalekohled a vrhl rychlý pohled na vlastní baterie, rozmístěné asi patnáct metrů za zdí opevnění.

Sektor 3 byl považován za nejnebezpečnější. Bylo to slabé místo v obraně města, ale nepřítel to zřejmě dosud nepoznal, hlavní úder zatím vždy směřoval proti jiným úsekům obrany a generál Ly pokaždé dokázal uhájit svou slabou pozici.

Ticho přerušilo svištění dělostřeleckého granátu. Vybuchl daleko za linií útočnickových vojsk. Někdo z dělostřelců nevydržel napětí posledních hodin.

Rachot ojedinelého výbuchu odezněl a ticho jako by se prohloubilo. Generál měl dojem, že celá krajina zatajila dech v předtuše nadcházející bitvy.

Berra, nejstarší dělostřelec věkem i služebně v celé pevnosti, na výbuch nereagoval. Působil dojmem, že u svého děla spí. Generál Ly ho neměl rád, věděl však, že je nejlepší. Ostatně kdyby ho chtěl poslat do výslužby, vyvolalo by to pobouření. Byl legendou. Hájil pevnost už za Lyových předchůdců.

Generál opět přiložil dalekohled k očím. Nepřátelské jednotky byly ve výchozích pozicích a generál si už po kolikáté kladl stále stejnou otázku: proč hlavní stan váhá s povelům k zahájení palby až do okamžiku, kdy nepřítel vyrazí k útoku? Právě teď by mu mohla soustředěná palba způsobit největší ztráty. Copak tam nahoře stále doufají v možnost vyjednávání? Kolikrát ještě budou opakovat stejnou chybu?

Ly si všiml, že se Berra zvedl. To bylo neklamné znamení, že to co nevidět začne. Starý kanonýr se ani tentokrát nemýlil.

Za okamžik první výbuchy otřáslы skalní pevností. V dunění výbuchů zanikalo rachocení ručních palných zbraní. Agresoři zahájili sedmdesátý třetí útok.

Generál Ly dal rozkaz opěťovat palbu. Dvaasedmdesátkrát už útočníky zahnal.

Rovinu před městem duchů zaplavily neznámé bytosti. Zdálo se, že

samotné peklo vyvrhlo ze svých útrob tu obrovskou armádu. Redhorse mohl na vlastní oči sledovat přípravu útočníků. Byli dobře organizovaní a postupovali plánovitě. Do palebních postavení zajížděly i těžké zbraně, které poručík odhadoval na děla, i když nezvyklé konstrukce. Manévry útočníků byly jasné a přehledné, jediné, co Redhorse nechápal, bylo to, že obránci dosud ani jednou nevystřelili. Jejich střelba právě v době těchto přesunů by musela být mimořádně účinná a miliony kráterů na pláni dokazovaly, že se obyvatelé Taty mají čím bránit.

Útočníky Redhorse nedokázal rozeznat. Podobali se však lidem aspoň v tom, že měli dvě ruce a dvě nohy. Překvapilo ho však, že měli kožešinové uniformy. V tom horku to bylo nepochopitelné, i když bylo možné vymyslet si řadu vysvětlení. Především si nebyl zcela jist, zda to jsou skutečně uniformy, v případě, že ano, možná plnily i jiné, závažnější funkce než ochrana před mrazem.

Potom někde v týlu útočících vojsk vybuchl granát. Znovu se však rozhostilo ticho. Útočníci postupovali dál stále stejně klidně a nerušeně.

„Viděl jste ten výbuch, kapitáne?“ zeptal se rádiem Henderson.

„Samozřejmě,“ ujistil ho velitel C-II. „Předpokládám, že bitva začne každým okamžikem.“

Kapitán Henderson však mířil jinam: „To nebyl atomový výbuch. Zdá se, že střelivo zdejších obyvatel je na chemické bázi. V tom vidím šanci pro nás.“

Oba průzkumné čluny se teď stáhly do těsné blízkosti CRESTII. Ochranné štíty všech tří lodí byly zapnuty. Nicméně nikdo z obyvatel Zelené sféry si jich nevšímal, zřejmě veškerou pozornost věnovali své vlastní válce.

Také Redhorse zcela zaujaly události na bojišti. Sílu útočících vojsk odhadl nejméně na dvě stě padesát tisíc mužů. Vzhledem k velikosti skalního města tam muselo být aspoň desetkrát tolik obyvatel, ale zdaleka ne všichni obyvatelé mohli být vojáky. Přesto si Redhorse byl jist, že se tu střetne při nejmenším půl milionu po zuby ozbrojených mužů. I když se té bitvy účastnil pouze jako pozorovatel, vzrušovala

ho. Byl zvědav nejen na výsledek, ale především na příčiny, které donutily obě strany vyzbrojit tak obrovské armády a hnát je do boje.

CREST II se v doprovodu obou člunů pomalu blížila ke skalnímu městu. Konečně Redhorse spatřil také obránce. Na první pohled se málo lišili od útočníků, až na hadovité hlavy, na nichž kovové přilby působily groteskně.

Můstek CREST II útočníkům přisoudil název Eskyové, kdežto obyvatelům skalního města Guruové. Redhorse se usmál. Kožešinová výstroj útočníků vsutku připomínala Eskymáky a skalní město navozovalo představu Tibetu. Úsměv mu však okamžitě zmizel z tváře. Situace tam dole rozhodně nebyla zábavná. Především situaci Eskyů považoval Redhorse za tragickou. Skalní sloupy, tyčící se k umělému nebi, se patrně nedaly zničit nejadernými zbraněmi, ale silné skalní hradby předsunutých opevnění, za kterými Guruové soustředili svou armádu, působily dojmem nerozbitnosti. Z jeho pohledu byla Tata pro Esky nedobytná.

Redhorse pocítil obdiv k odvaze Eskyů a musel se napomenout, že nesmí stranit žádné ze skupin tohoto konfliktu o jehož příčinách nic neví. Právě zapnul vysílačku aby sdělil závěry svých pozorování a úvah Hendersonovi, když Eskyové zahájili palbu ze všech svých zbraní.

V několika sekundách bylo obrovské město zahaleno mračnem dýmu a odevšad šlehal plameny.

Rhodan, jeho paní a Atlan seděli před obrazovkou a pozorovali útok Eskyů. Za okamžik po první drtivé salvě začali Guruové palbu opětovat. Krupobití granátů se sneslo na plán před městem. Střely vybuchovaly jedna vedle druhé. Několik baterií útočníků začalo pálit i proti kosmickým lodím, ale ochranné štíty poškodit nemohli.

„Protiletické baterie," konstatoval Rhodan. „Dobře je známe z dějin Země."

„Zdá se však, že tu ještě neobjevili štěpení atomů," dodal Atlan. „Nevidím nic, co by mohlo být jaderným zařízením."

„Ale jinak je tu válečná technika na mimořádně vysoké úrovni," upozornila Mory. Byla v uniformě a vlasy měla stažené do uzlu.

„Možná mají důvod nepoužívat jaderné zbraně, nevíme, jaké katastrofální důsledky by mohlo mít jejich použití v tomto dutém světě.“

Bitva pod nimi pokračovala. Vražedná palba Guruů útočníky nezastavila.

Sotva tu mohlo jít o pouhý ideologický konflikt, zdálo se, že obě strany bojují o holou existenci.

„Zdá se mi, že nás považují za spojence Guruů," poznamenal Atlan. „Rozhodně nám věnují stále víc nevítané pozornosti. Mám dojem, že na nás soustředili značnou část své palebné síly. Neměli bychom jim předvést naše zbraně?“

„Ne," rozhodně to odmítl Rhodan. „Pokud zasáhneme, tak jen abychom nastolili mír. Teď to ovšem nepřípadá v úvahu.“

„Kde ale získáme potřebné informace?" zeptala se Mory. „Tito válečníci jsou zřejmě zcela pohlceni vlastními problémy a mám obavu, že o transmitteru vůbec nevědí.“

Rhodan si přejel rukou po čele. Mory měla pravdu. Tento svět byl umělým tvůrem neznámých bytostí, jejichž technické možnosti se zdály být neomezené. Guruové a Eskyové sotva mohli patřit k neuvěřitelně vyspělé civilizaci národa, s jehož příslušníky se dosud nesetkali a kterému přisoudili název Mistři ostrovů. Mnohem pravděpodobnější bylo, že oba národy byly na planetu záměrně přesídleni pány Andromedy, kteří vybudovali řetězec umělých světů - pastí kolem své mlhoviny.

„Možná však se od nich dozvíme, co můžeme očekávat v další sféře," zauvažoval nahlas Rhodan. „Za jistých okolností i to může být velmi důležité.“

K tomu nebylo co dodat a všichni se opět soustředili na průběh bitvy. Guruové změnili taktiku a soustředili svou palbu jen na několik míst v zázemí útočníků. Tato taktika se jim vyplatila, protože vzápětí v týlu útočících jednotek došlo ke strašlivému výbuchu, který daleko překonal sílu první salvy Eskyů i protiúderu Guruů. Gumové zřejmě zasáhli velký muniční sklad. Husté mračno kouře stoupalo až k umělému nebi.

Odvaha Eskyů však byla nezlomná. Jejich baterie pokračovaly v ostřelování pevnosti a pěchota postupovala stále kupředu. Skalní hradby nevydržely palbu a na několika místech byly prolomeny. Obránci se stáhli do bunkrů, i když to zřejmě nebylo nutné. Průlomů v hradbách bylo příliš málo než aby útok mohl být úspěšný.

„Zajímalo by mě jak tyto události zapadají do teorie zničení vetřelců," pronesl do ticha Rhodan. „Podle ní by neměly být ohroženy ty dva bojující národy, ale především my, nevítaní návštěvníci."

„Přesně tak," souhlasil Atlan. „Ve skutečnosti se však zdá, že jejich zbraně nás nemohou ohrozit. Tahle válka rozhodně nezapadá do obrazu pasti, nastražené nějakou supercivilizací."

„Třeba se národy Zelené sféry vymkly kontrole nebo jsou pro tvůrce transmitteru nepodstatné," zasáhl do diskuse velitel vlajkové lodi plukovník Cart Rudo. „Třeba je pro nás Zelená sféra skutečně bezpečná."

„Tomu nevěřím," prohlásil Rhodan. „Každým okamžikem očekávám, že se stane něco, co nás ohrozí."

„Můžeme jen doufat, že se mylíš," řekl Atlan. „Je přece..."

Vtom po celé lodi zavyly sirény a kapitán Rudo pronikavě vykřikl. Rhodan se podíval na ciferníky přístrojů a okamžitě pochopil rozsah katastrofy. Všechny stroje na bázi atomové energie naráz vypověděly službu. Znamenalo to, že loď se zřítí doprostřed válečné vřavy.

Poručík Don Redhorse prudce stlačil páku zapojení nouzových agregátů až k podlaze. Byl to skoro instinktivní pohyb a také zbytečná námaha. Všechny stroje na bázi atomové energie prostě přestaly fungovat. Člun se neodvratně řítí k povrchu Zelené sféry.

„Pozor!" zařval do mikrofону. „Člun se řítí k zemi, agregáty nefungují."

Vtom spatřil na obrazovce, že i obrovská vlajková loď neovladatelně padá. C-18 neviděl, ale nepochyboval, že sdílí stejný osud. Vzápětí z obrazovky zmizel obraz a vypovědělo službu i rádiové spojení.

Redhorse se obrátil na Lassitera: „Dokážete člun ještě chvilku uřídit?"

Poručík doufal, že dobíhající motory zbavené energie mohou aspoň zmírnit pád člunu. Smrtelně bledý Lassiter na to neřekl nic, ale ještě pevněji sevřel páky řízení. Redhorse věděl, že učiní vše, co je v jeho silách. To však nebylo mnoho a všichni věděli, že náraz bude strašný.

Dole zatím zuřila bitva. Redhorse přemýšlel, kdo asi zaútočil na pozemské lodě. Nebyli sestřeleni, došlo k něčemu jinému, co patrně nebylo v možnostech Eskyů ani Guruů. Existuje v Zelené sféře ještě nějaká třetí síla?

CRESTII dopadla pět kilometrů před Tatou, doprostřed útočící armády. Redhorse to viděl na poslední fungující obrazovce a oddechl si, protože se zdálo, že se loď podařilo uřídit a dosedla nepoškozená. Vzápětí i poslední obrazovka zhasla.

Lassiter vrhl na Redhorse zoufalý pohled. Teď musel zvládnout přistání ještě navíc naslepo. Redhorse na něj povzbudivě kývl. Víc udělat nemohl.

„Pozor!“ vykřikl Lassiter a poručík se vtiskl hlouběji do svého křesla. Potom přišel náraz, který vrhl Redhorse kupředu, ale bezpečnostní pás ho okamžitě stáhl zpět. Zároveň uslyšel třesk bortícího se kovu a potom se rozhostilo ticho.

„Dopadli jsme,” pronesl nejistě Wynd Lassiter. Vypadalo to, že neví, zda se má radovat z toho, že tento pád přežili ve zdraví. Budoucnost nevěštila nic dobrého.

Redhorse vyskočil ze svého křesla a najednou všichni muži v centrále začali mluvit jeden přes druhého. „Všichni do hangáru!” překřičel ten ruch poručík.

V hangáru měl člun shifty. Redhorse nepochyboval, že také jejich motory jsou znehybněny, mohli se však pokusit je opravit a zároveň zjistit příčinu katastrofy. Nemluvě o tom, že ta vozidla nutně potřebovali. Potřebovali se dostat k vlajkové lodi i k druhému člunu, o jehož osudu nic nevěděli. A venku zuřila bitva.

Stalo se to, čeho se Perry Rhodan nejvíce obával. Hlavní inženýr lodi hlásil: „Žádné zbraně CRESTU II nefungují, všechna zařízení na bázi jaderných procesů jsou mimo provoz.”

Rhodan měl nutkání zeptat se, je-li to bezpečně ověřeno, ale zdržel se. Věděl, že by major Hefrich nepodal takové hlášení, kdyby si věc neověřil raději dvakrát.

„Pokuste se všemi dostupnými prostředky zjistit příčinu tohoto stavu," nařídil Rhodan. „Beze zbraní jsme Guruům a Eskyům vydání napospas."

Inženýři a technici po celé lodi se už bez rozkazu pokoušeli opravit svěšené stroje a přístroje, ale vesměs bezúspěšně. Rhodan zaměřil pozornost na životně důležitá zařízení. Přemýšlet o způsobu provedení toho zákeřného útoku — a Rhodan ani okamžik nepochyboval, že šlo o útok - zatím nebyl čas, ale myšlenky na něj byly neodbytné. Jak se nepřítelům podařilo vyřadit z provozu tři lodě najednou? Nikde nebyly objeveny žádné stopy zásahů ničivými paprsky. Také zbraně vypadaly neporušeně, pouze nefungovaly.

Na rozdíl od toho zbraně Guruů a Eskyů fungovaly bezvadně. Nebyly to však jaderné zbraně. Domněnka, že nepoužívali jaderné zbraně právě proto, že věděli, že by se jim mohlo stát totéž, co se stalo Pozemšťanům, teď vypadala velice věrohodně.

Podivné bylo také to, že nikdo na vesmírné lodě nezaútočil. Neznáma mocnost se zřejmě spokojila s tím, že lodě znehybnila a jejich posádky odzbrojila.

Rhodan očima vyhledal dvouhlavého mutantu Ivana Gorašina. Chtěl s jeho pomocí uskutečnit jeden experiment. Našel ho ve společnosti obou Myšobů, kteří byli v poslední době nezvykle zaražení, patrně se nemohli smířit s tím, že se jim na Hororu nedařilo uskutečňovat teleportaci. Rhodan zavolal na Gorašina.

Mutant měl dvě hlavy, posazené těsně u sebe, a zelenou, lesklou kůži. Kdyby si sundal uniformu, mohl by v Zelené sféře dobře zapadnout.

„Co mám udělat, pane," zeptal se Ivan, jedna mutantova hlava.

„Zařízení a zbraně na jaderné bázi jsou vyřazeny z provozu, doufám však, že vaše paranormální schopnosti zůstaly neporušeny," obrátil se na něj Rhodan. „Můžete svými duchovními vlnami přivést k výbuchu sloučeniny uhlíku a vápníku?"

Obě hlavy souhlasně zakývaly a Ivanovic, druhá mutantova hlava řekla: „Rozumím, chcete si ověřit, zda mé schopnosti nebyly také ochromeny.“

„Správně," potvrdil Rhodan. „Vidíte tu sklenku na karetním stolku?"

„Ano," řekly obě hlavy současně.

„Zničte ji!" rozkázal Rhodan.

Dvoumetrový mutant se plně soustředil, všechny svaly se napjaly, vzápětí však povolily a ramena mu poklesla. „Nejde to," vyrazil ze sebe Ivan.

Rhodan a Atlan si vyměnily pohled. Někdo jim vyrazil z ruky poslední trumf. Rhodan s tím do jisté míry počítal, vždyť Gorašin v podstatě nastartoval atomovou reakci.

„Zkusím to ještě jednou," prohlásil rozhodně Ivan.

„Je to zbytečné," zchladil ho Rhodan. „Na této bláznivé planetě působí cosi, co je schopno zastavit jakýkoliv jaderný proces v jakékoliv formě a ať je vyvolán čímkoliv. Dokud neobjevíme, jak ta síla působí, budeme bezbranní.“

„Všichni na lodi pracují na uvedení strojů do provozu," řekla Mory Abroová-Rhodanová. „Doufám, že se to technikům podaří.“

Rhodan se s účastí podíval na Gorašinu. Stál tu bezradně a sklíčeně a zřejmě si připadal zbytečný. Dosud byl platným členem skupiny mutantů, ale po ztrátě svých paranormálních schopností neměl k jejich práci čím přispět. Rhodan věděl, že ho čeká obtížný úkol objevit vlastní hodnotu v sobě, nikoliv ve svém zvláštním daru. Mutant se otočil a vracel se k Myšobům.

Rhodan viděl, že když míjel karetní stůl, popadl sklenici a bez námahy ji rozdrtil v ruce.

Také Atlan to viděl, nic však neřekl. Gorašinovo chování bylo pouze jedním z prvních projevů nazrávající krize. Mezi posádkou vzrůstala nervozita. Bylo mnohem snadnější vést ty muže do boje proti nepřátelské přesile než překonat jejich sklíčenost z pocitu bezmoci. Zatím si své postavení ještě plně neuvědomovali, skoro všichni pracovali na opravě nepoškozených, ale nefungujících strojů.

Brzy však musí poznat, že je to marné a krize propukne naplno.

Rhodan doufal, že se něco stane, co lidi dokáže znovu zmobilizovat.

Při vynuceném přistání se dveře výstupní komory samovolně otevřely a k Redhorsovi doléhal hluk boje a vanul horký vzduch přesycený kouřem. Výjezdová rampa pro vozidla však byla zablokována, protože energetický systém člunu byl vyřazen z provozu.

Celá posádka člunu se shromáždila v úložním prostoru a s očekáváním se dívala na velitele. Redhorse oznámil, že musí za každou cenu dostat vozidla ven. Poslal dvacet mužů, aby uvolnili vysunovací rampu, další aby otevřeli zablokované dveře nákladního prostoru.

Posádka měla štěstí v neštěstí. Po nedobrovolném zrušení ochranné clony mohl být člun těžce poškozen dělostřelbou Guruů, ale obránci Tary soustředili svou palbu na klíčové body útočících jednotek a lodě návštěvníků ignorovali.

Sotva půl míle od člunu byla umístěna baterie Eskyů, která nepřetržitě ostřelovala skalní město. Dvě stě metrů před člunem směrem k městu nehybně stála obrovská koule vlajkové lodi. C-18 nebylo vidět.

Kupodivu i Eskyové, kteří lodě ostřelovali, po jejich přistání o ně ztratili zájem.

Práce ve člunu tedy mohly probíhat nerušené. Největší překážkou byl nedostatek místa. Na vysunutí rampy by bylo zapotřebí více lidí, ale prostor nebyl propočten na využití lidské síly. Byl to skoro zázrak, že se jim podařilo rampou vůbec pohnout, ale dokázali to. Rampa se vysunula z násilně otevřených vrat, ale zůstala trčet vysoko nad povrchem.

„Vylezte na ni,” zavelel Redhorse a se stisknutými zuby pozoroval, jak muži jeden po druhém se opatrně šinou po rampě k venkovnímu konci. Napůl vysunutá rampa se začala zachvívat. Váha dvaceti mužů posunovala těžiště.

„Nehýbejte se,” zařval Redhorse, když se rampa převážila. Na okamžik se proměnila v obří houpačku a potom se sklopila, aniž by

dosáhla povrchu a muži na jejím konci se zřítili. Redhorse nevěděl, jak dopadli. Zuřivá dělostřelba přehlušovala každý zvuk. Mohli být mrtví, ranění nebo docela v pořádku. Protáhl se kolem rampy a podíval se dolů. Oddechl si, když viděl, že se muži sbírají ze země.

Hned potom se rampa vlastní váhou svezla k povrchu. Redhorse se usmál, ale byl to jen matný úsměv. Přestálé napětí zanechalo na veliteli stopy.

Základním úkolem nyní bylo navázání spojení s vlajkovou lodí a druhým člunem. Vybral čtyři dobrovolníky, po dvou pro každý úkol.

Nyní bylo nutné dopravit ven shifty. Byl to úkol zcela ojedinělý. Pokud Redhorse věděl, nikdy se nestalo, že by musely sjíždět po rampě. Byly uzpůsobené k létání i jízdě po povrchu, z průzkumných člunů vylétávaly a přistávaly na určených místech. Byly nasazovány při průzkumu nových planet a v tom byly nenahraditelné. Po povrchu se pohybovaly na pásech.

Tentokrát však byl dokonce problém dopravit je z hangáru do úložního prostoru, nemluvě o tom, že je bylo třeba zprovoznit, jakmile budou venku.

Kapitán vytvořil dvě pracovní skupiny. Jedna vozidla tlačila a druhá táhla na laně, upevněném k podvozku. Sám se ujal velení. První vozidlo se hnulo až na třetí pokus. Metr po metru ho vyčerpaní muži vlekli k rampě. Když vozidlo najelo na rampu, Redhorse skočil dovnitř a zavřel nad sebou poklop. Zdálo se mu, že trvá celou věčnost než vozidlo začalo vlastní váhou klouzat dolů.

Když vylezl z vozu na povrchu, začala operace nanovo. Druhé vozidlo bylo stále ještě v hangáru. Ačkoliv muži byli celí zpocení a unavení, získané zkušenosti jim pomohli provést celou tu operaci rychleji. Za několik minut už také druhé vozidlo stálo venku mezi četnými krátery.

Poručík Redhorse se rozhlédl po bojišti. Tata byla zahalena mračny ohně a dýmu, který se zvedal až k umělému nebi. A děla Eskyů pálila bez přestání.

Major Bert Hefrich, hlavní inženýr CRESTU II, se rozběhl za Rhodanem. „Raději jdu za vámi osobně, mé zprávy nejsou

potěšitelné," spustil udýchaně.

„Mluvte, majore," vyzval ho Rhodan.

„Veškeré naše zkoušky dokazují, že všechny stroje na lodi jsou, technicky v naprostém pořádku, zapojení agregátů je bezchybné," sklíčeně hlásil major. „Z toho ovšem vyplývá, že my nemůžeme udělat vůbec nic, nemůžeme je uvést do provozu, je to mimo nás. Zní to mysticky, ale je to tak."

„Rozumím," řekl Rhodan. Věděl, že major udělal, co je v lidských silách a že jeho technici budou pokračovat ve svém úsilí, byť marném.

„Pokud zůstaneme v lodi, nemáme nejmenší šanci nějak změnit naši situaci," dodal major. „Příčina selhání strojů je někde venku."

Než Rhodan stačil odpovědět, objevil se Gucky a bez vyzvání se vmísil do hovoru: „Teď jsem mluvil s ostatními mutanty a sestavili jsme teorii, která vysvětluje zřícení všech tří lodí."

„Tak spust', maličký!" vybídl ho Rhodan.

Guckyho nebylo třeba pobízet. „V minulosti jsme se často setkali s bytostmi, obdařenými různými paranormálními schopnostmi, ať již získanými mutacemi, nebo vrozenými," chrлил Myšob.

„Dobrá, co dál?" přerušil ho Rhodan, kterému ten úvod připadal zbytečný.

„U všech národů, obdařených psischopnostmi, se setkáváme s jedinci, kteří jsou schopni působit paranormálními prostředky," pokračoval Gucky bez ohledu na Rhodanovu poznámku. „Proč by tedy nemohly existovat druhy, které by dosahovaly stejného účinku působením celé skupiny najednou?"

„To je možné, ale stále mi uniká spojitost s našim problémem," řekl Rhodan.

Gucky se narovnal a rozhodil tlapky. „V Zelené sféře působí konstantní paranormální vlna, která patrně vychází z Taty. CREST II i oba čluny se zřítily krátce potom, co narazily na tuto Psifrontu," pyšně uzavřel Gucky.

„Proč jsi nám to neřekl dřív?" vyčetl mu Rhodan.

Gucky se zatvářil lítostivě. „Už jsem ti naznačil, že ta paravlna se liší od všech, které známe. Vzniká zřejmě kolektivním působením

celého národa, který tak tvoří jakýsi Psikolektiv. V té vlně nelze rozeznat žádné individuální toky, které by se daly lokalizovat. Proto jsem si nejdřív myslel, že jde o nějaký přírodní jev nebo vyzařování nějakého stroje, který ještě neznáme."

„Pokud tu vlnu vysílají skutečně Guruové, potom je pochopitelné, že Eskyové nepoužívají žádné atomové zbraně," řekl zamyšleně Rhodan.

„Jak ale můžeme přimět obránce Tary, aby to vyzařování přerušili, pane?" zeptal se plukovník Rudo.

„Třeba stačí počkat," nadhodila Mory. „Možná ho přeruší sami, až Eskyové odtáhnou."

„Mory má pravdu," přidal se Atlan. „Nemyslím, že bychom teď měli něco podnikat Předpokládám, že Eskyové se brzy stáhnou, protože zatím nedosáhli žádných znatelných úspěchů. Budou muset ustoupit."

Rhodan však nesdílel tento optimismus.

„Nesmíme zapomínat, že jsme padli do velmi rafinované léčky," připomněl ostatním. „Předpokládám, že se stane ještě něco dalšího."

Generál Ly se spokojeně rozhlédl po bojišti. Nepřátelský útok zjevně skomíral. Některé nepřátelské baterie byly zničeny, Berra pracoval neúnavně a přesně jako stroj a sektor 3 neutrpěl žádné větší škody. Tři nehybné lodě cizinců v řadách útočících vojsk ho neznepokojovaly. Věděl, že jejich posádky čeká nemilé překvapení. Útočníci se už začínali připravovat na další útok, ale cizinci nemohli vědět, co přijde.

Lyův pobočník před chvílí ohlásil, že nepřátele se dostali nebezpečně blízko k opevněním sektoru 7. Ly nevěřil, že by byli skutečně schopni prolomit obranu města, bylo však beztak na čase nasadit do boje druhou vlnu. V sektoru 7 neměli žádného Berru, ani generála Ly z rodu Zseht-Abgerat. Při té myšlence se generál pousmál.

Nebyl už mladý, ale zakládal si na tom, že stále zůstává ve formě. Byl přesvědčen, že při nejbližších volbách do Nejvyšší rady bude zvolen také Zseht-Abgerat. S určitou lítostí vzpomínal na doby, kdy

jeho rod měl ještě velký vliv v pevnosti. Nyní jí vládli arogantní Telsh-Dgromasové a Sens-Tallotové. Zseht-Abgeratové se zatím mohli pyšnit jen svou minulostí. Doufal však, že příští volby to změní a jeho rod opět získá vliv, který kdysi měl.

Opět se soustředil na situaci na bojišti. Útočníci se vzdali pokusů bubnovou palbou prorazit cestu svým útočným oddílům. Nyní se na mnoha místech pokoušeli zakopat v kráterech, odkud by jejich ostřelovači mohli přesně zasáhnout zjištěné cíle. Generál Ly uznale pozoroval jejich malá, pohyblivá děla s neuvěřitelnou palebnou silou. Kdyby se agresorům někdy podařilo dostat větší počet těchto děl do nejbližších kráterů, mohlo by to pevnost skutečně ohrozit.

Generál si vzal od pobočníka grupový plod a zakousl se do něj. Kyselá šťáva mu vehnala slzy do očí, vzápětí se jeho tělem rozlilo teplo. Ly věděl, že právě teď se tyto plody rozdělují mezi všechny obránce. Ochrání je před účinky druhé vlny. Pobočník podal generálovi obličejovou masku a on si ji nasadil. Ještě hřměla dělostřelecká palba, ale střelnými zvanul do bunkru mrazivý vzduch. Druhá vlna se valila z pevnosti dolů do údolí. Velmi rychle dosáhne bojiště a rozhodne bitvu.

### 3.

Poručík Redhorse se netrpělivě podíval na hodinky. Jeho spojky by už pomalu měly být u CRESTU II a C-18. Nechtěl jednat na vlastní pěst a očekával rozkazy od Rhodana. To mu však nebránilo přemýšlet o dalším postupu. Technici vyloučili možnost, že by se podařilo uvést stroje do provozu - neobjevili na nich nejmenší závadu. Nebylo co opravovat, ale z neznámých důvodů nefungovaly. Bylo třeba počítat s tím, že člun uvízl před pevností na blíže neurčenou dobu. Redhorse považoval za nejúčelnější získat zajatce. Předpokládal, že by se od nich mohl něco dovědět o Zelené sféře a příčinách ztroskotání.

Při vykládání shiftů jeden muž spadl z rampy a pád nepřežil. Medicínští roboti byli bezmocní a Redhorse nyní trápilo svědomí. Jako velitel byl odpovědný za životy svých mužů. Šlo o nehodu a nehodám nelze zabránit, ale Redhorse nepatřil k lidem, kteří se přes

takové nehody snadno přenesou, i když je zřejmé, že ji přímo nezavinili. Poručík byl od přírody málomluvný a na první pohled pasivní, ale v nebezpečných situacích jednal rozhodně a s přehledem.

Seržant Loquart, který stál vedle poručíka, by rád věděl, co si myslí. Chtěl mu říci, že mu nikdo z posádky tu smrt neklade za vinu, ale nedokázal najít vhodná slova. Vždycky to tak bylo. Už dlouho poručíka znal, ale nedokázal k němu proniknout. Teď navíc by musel svá slova vykřikovat, aby přehlušil hřmot bitvy.

Poručík se znovu podíval na hodinky a otřel si pot z čela.

„Kdyby aspoň nebylo to vedro," zařval seržant. Oba stáli v otevřené výstupní komoře, Loquart tu měl hlídku. Seržant si marně lámal hlavu nad tím, proč sem poručík postavil hlídku, když se odsud ani nehne.

Redhorse mlčky přikývl. Horko však nebylo to nejhorší. Teprve vytí granátů, rachot výbuchů, mračna prachu a dýmů spolu s tím vedrem tvořily vražednou směsici, která podlamovala síly. Nejraději by se sám rozběhl k vlajkové lodi, beztak se nemohl soustředit. Poklepal seržantovi na rameno a vracel se do člunu, když ho zastavil Loquartův výkřik.

Redhorse se ještě nestačil ani otočit, když pocítil závan mrazivého vzduchu. Byl zmatený. Kouř a prach zmizely. Poručík se vrátil k seržantovi. Nejdříve mu chlad přinesl úlevu, vzápětí ho však roztřásl. Během minuty musela teplota poklesnout o více než deset stupňů a stále klesala. Ten náhlý příliv mrazivého vzduchu v sobě nesl nějakou tajemnou hrozbu. Odkud se tu vzal? To byla otázka, na kterou nemohl najít odpověď.

„Co si o tom myslíte, poručíku?" zeptal se znepokojený seržant.

Bitva kolem však pokračovala, jako kdyby Eskyové ani Guruové si náhlého poklesu teplot ani nevšimli.

Redhorse seržantovi neodpověděl, ale zapnul interkom a rozkázal Lassiterovi, aby okamžitě přinesl barometr.

„Barometr, pane?" podivil se Lassiter. „Dal jste se k meteorologům?"

„Pospěšte si," utrl se na něj kapitán.

„Máte tu pěkný chládek," řekl Lassiter, když se objevil s

barometrem. „Doufám, že se u nás v centrále také ochladí, je tam k nevydržení.“

Redhorse vzal barometr. Tlak byl normální, ale teplota klesla během několika minut z 32 stupňů Celsia na 18. Za dalších deset minut už teploměr ukazoval 5 stupňů. Redhorse se teď díval na hodinky skoro nepřetržitě. V životě na nikoho nečekal tak netrpělivě jako teď na návrat spojky od Rhodana.

Perry Rhodan usadil oba vyčerpané muže, kteří prošli bojovými liniemi Eskyů, do pohodlných křesel, nechal jim přinést čaj a teprve potom vyslechl jejich zprávu o stavu C-II.

„To není špatné,“ pochválil Rhodan dosavadní činnost posádky člunu. „Co si však poručík slibuje od těch shiftů?“

„Předpokládá, že se dají uvést do provozu snáze, než celý člun,“ odpověděl jeden z poslů. „Chce se pokusit je odtáhnout. Sto mužů na to stačí.“

„To je výborný nápad,“ vpadl do rozmluvy Gucky. „Nevěřím, že by paranormální pole, které Guruové vytvořili, sahalo moc daleko od pevnosti. O pár mil dál možná stroje a přístroje začnou opět fungovat.“

Redhorsovi muži se nechápavě dívali na Myšoba a Rhodan jim několika slovy vysvětlil novou teorii. „Můžete zůstat tady, jste vyčerpaní, k Redhorsovi pošlu dva dobrovolníky,“ dodal.

„Ne, pane, rádi bychom vaše rozkazy doručili poručíkovi osobně,“ za oba odmítl tuto nabídku jeden z poslů.

Vtom se interkomem přihlásil major Hefrich. „Jsem v jednom z hangárů, pane. Už jste zaznamenali prudký pokles venkovních teplot, pane?“

„Ne,“ překvapeně odpověděl Rhodan a podíval se na teploměr. „Ale skutečně, na můstku je už jen čtyřicet stupňů.“

„Venku je dvanáct a teplota stále klesá,“ oznámil major.

„Co to znamená?“ zeptal se Rhodan. Byla to pouze řečnická otázka, major Hefrich na ní samozřejmě nemohl odpovědět.

„Zelená sféra mi připadá stále tajemnější,“ řekl tedy major.

Rhodan se opět obrátil k Redhorsovim mužům. „Za těchto

okolností bude lépe, když se vrátíte co nejdříve. Dostanete ještě rezervní bundy, zřejmě bude pořádná zima. Poručík ať připraví všechno k odtahování vozidel."

Spojka opustila velitelské stanoviště.

„Máme nové téma k přemýšlení," konstatoval Atlan po jejich odchodu.

„Myslíte, že pokles teploty je skutečně tak významný?" zeptala se Mory Abroová-Rhodanová.

„Horor je umělá planeta," připomněl Arkonidan. „Můžeme tedy předpokládat, že za normálních okolností je tu stálá teplota. Když teď dochází k náhlému ochlazení, muselo se stát něco nepředvídatelného."

„Jsem přesvědčen, že je to další akce Guruů," prohlásil Gucky. „Paranormální..."

„A Eskyové to věděli," přerušil ho Rhodan a luskl prsty. „Jistě. Proto ty podivné kožešinové uniformy při dvaatřiceti stupních. Teď se jim budou hodit."

Poručík Don Redhorse si uvědomil, že ten obláček je jeho vlastní dech. Zhluboka se nadechl a vydechl otevřenými ústy. Nemýlil se. Znamenalo to, že teplota klesá stále stejně rychle, že už klesla pod bod mrazu. Podíval se na hodinky. Od počátku ochlazení neuplynulo víc než půl hodiny.

Prudce se ochlazovalo i ve člunu, protože nefungovalo topení ani klimatizace. Nejen oni tady venku už jistě měli zapnuté bundy až ke krku. Redhorsovi to dělalo vážné starosti. Byl zvyklý na různá nebezpečí, ale rád věděl, co mu hrozí. Ten náhlý přechod z vedra do mrazu musel být něčím způsoben, něco se muselo stát a on netušil, co dalšího může vývoj přinést.

Eskyové ještě stále útočili, ale Redhorse měl dojem, že intenzita útoku slábne, že svou palbou už spíš kryjí svůj ústup.

Redhorse vydal interkomem rozkaz, aby mužstvo vyfasovalo zimní výstroj. Seržant Loquart si aspoň natáhl rukavice. Jeho tázavé pohledy kapitán ignoroval. Bylo mu jasné, že nejen on očekává, že velitel podá nějaké vysvětlení této nepochopitelné události, řekne, co dál. On však

neměl co říci.

Loquart stále přecházel sem a tam, díval se na teploměr. Redhorse se snažil nedat svou nervozitu najevo. Pokles teploty pod bod mrazu byl jakousi psychologickou hranicí. Do té doby se stále pokoušel brát ten pokles jako nějaký výkyv, který se poměrně snadno vysvětlí, nyní si to už namlouvat nemohl. O to netrpělivěji čekal na návrat spojek, které vyslal.

Seržant si začal pískat. V tom hřmotu ho Redhorse pochopitelně neslyšel, ale všiml si jeho sešpulených úst a změněného rytmu, v němž se před ním vytvářely obláčky páry. Poručík věděl, že Loquart není zbabělý, teď se ale zřejmě snažil potlačit strach.

Mračna kouře nad bojištěm prořídla a Redhorse se mohl přesvědčit, že Eskyové se skutečně stahují. Z obou stran teď pokračoval jen souboj dalekonosných děl. Bitva byla rozhodnuta, obránci zvítězili. Podle všeho Guruové neutrpěli ani žádné větší ztráty. Redhorse to očekával. Opevnění Tary bylo konvenčními zbraněmi nezničitelné. Její obránci byli příliš dobře vyzbrojeni, než aby připustili, aby je útočníci zdolali ztečí.

Úderné oddíly, které pronikly nejdál, nyní prchaly zpět k pásu kráterů, kde se mohly ukrýt. Podle Redhorse byl celý útok veden chybně, i když si uvědomoval, že mu možná uniká něco podstatného, co by jeho hodnocení změnilo.

Loquart se opět podíval na teploměr, zbledl, naklonil se k přístroji, jakoby nevěřil svým očím, a když se narovnal, Redhorse zpozoroval v jeho očích strach. Seržant mlčky zvedl dva prsty.

Redhorse se kousl do rtu. Seržantovo gesto pochopil bez dalšího vysvětlování. Teplota stále klesala a už dosáhla dvou stupňů pod nulou.

Loquart přistoupil k poručíkovi a řekl tiše: „Měli bychom zavřít výstupní komoru, pane.“

Redhorse si náhle uvědomil, že dělostřelba utichla, ještě před okamžikem by seržant musel řvát, aby ho vůbec zaslechl. „Naši muži se mají každou chvíli vrátit, ostatně teplotu v lodi stejně neudržíme, když nefunguje klimatizace," odmítl seržantův návrh.

„Co ale budeme dělat, když teplota bude dál klesat?“ naléhal seržant.

„Přestaňte si s tím konečně lámat hlavu,“ okřikl ho poručík. Doba veder mu už připadala vzdálená, ačkoliv ochlazování postřehli sotva před hodinou. Rychlost toho procesu znepokojovala Redhorse mnohem víc než stupeň, na který teplota skutečně poklesne. Právě ta rychlost mu byla podezřelá, nemohl se zbavit dojmu, že jde o záludný útok.

Loquart opět začal přecházet sem a tam vstupní komorou. Tentokrát to již nebylo pouze z nervozity, potřeboval se také zahřát. Jeho bezcílné pobíhání přerušilo až objevení se Eskarpina a Szekera, které Redhorse poslal navázat spojení s C-18. Vypadali zchváceně a měli na sobě teplé bundy, kterými je zřejmě vybavili na C-18.

„Zdá se, že propukla doba ledová, pane,“ řekl Eskarpin, když došel k poručíkovi a pokusil se o úsměv. Jeho hluboko zapadlé oči však neklidně těkaly a nebyla v nich ani stopa po úsměvu. Szeker stál za ním a měl obě ruce v kapsách. Nevyndal je ani v přítomnosti velitele.

„Co je s Hendersonem?“ zeptal se Redhorse. Eskarpinovu poznámku prostě přešel, stejně jako Szekerův nepředpisový postoj.

„Všechno je v nejlepším pořádku,“ hlásil Eskarpin. „Při vynuceném přistání došlo k jedinému zranění, někdo utrpěl otřes mozku.“

„Informoval jste poručíka Hendersona o mých záměrech?“

„Jistě, pane. Poručík Henderson se rozhodl počkat na rozhodnutí šéfa.“

„Dobrá. Jděte si odpočinout a pořádně se najezte, máte nárok na dvojitou porci.“ Muži zmizeli, ale Redhorse se ještě chvíli díval za nimi. Viděl, že ty nepochopitelné události jeho spojky značně znepokojily. Jemu se nevedlo o nic lépe, ale dokázal to skrývat.

Politees a Rayon, vyslaní k Rhodanovi, dorazili o deset minut později. Rayon byl raněn a sotva se belhal.

„Krátko potom, co jsme opustili CREST II, vybuchl granát blízko nás a střepina zasáhla Rayona do nohy,“ hlásil Politees. „Obvázal jsem ho, ale nepodařilo se mi docela zastavit krváčení.“

Redhorse se otočil k Loquartovi. „Odveďte raněného na ošetrovnu a

vraťte se!" rozkázal. Loquart byl rád, že se může na chvíli vrátit do člunu, podepřel raněného a oba okamžitě zmizeli.

„Teplota klesá každou minutou, pane," řekl Politees. „Co budeme dělat?"

„Mrznout," odsekl poručík. „Mluvil jste s Rhodanem?"

„Ano, pane," ujistil ho posel. „Schvaluje vaše rozhodnutí vyložit vozidla a pošle vám asi sto mužů, aby vám je pomohli dopravit za hranici vlivu Gu-ruů."

„Za hranici vlivu Guruů?" podivil se Redhorse. „Co ti s tím mají společného?"

„Mutanti přišli na to, že obránci pevnosti vysílají Psi-vlny, které brání každé jaderné reakci. Gucky však věří, že vlny mají omezený dosah."

„Tak Guruové," zamumlal Redhorse. „Jděte si odpočinout, beztak zatím nemůžeme nic dělat."

Spojka odešla a Redhorse postoupil k východu a podíval se ven. Na chvíli ztuhl. Rampy, vozidla, všechno bylo pokryto vrstvou ledu.

„Venku je sedm pod nulou, uvnitř zatím devět nad nulou," řekl bezbarvě major Hefrich.

„Tady na můstku je zatím o něco víc," odpověděl interkomem Rhodan. „Musíme se však připravit i na nižší teploty. Přepínám na otevřený okruh."

„Mluví k vám Rhodan," pokračoval pro celou posádku. „Venku teplota klesla již znatelně pod bod mrazu a pokles pokračuje. Nevíme, kdy se zastaví. Topení a klimatizace jsou vyřazeny z provozu, bohužel to platí i o vybavení skafandrů pro pohyb ve volném prostoru. Jediné, co tedy můžeme nabídnout, je horký čaj. Každý člen posádky se proto musí okamžitě postarat o dostatečné oblečení. Konec."

„Čaj! Ten si můžou nechat," rozčílil se Gucky. „V nejhorším vystačím s mraženou karotkou."

Rhodan poslal dva muže do skladu pro teplé oblečení pro všechny na můstku. „Řekněte majorovi Bernardovi, že je to na můj rozkaz, jinak vám nic nevydá," připomněl vyslaným. Náčelník zásobování byl znám svou nechutí cokoliv vydat.

Teplé oblečení však dlouhodobě nic neřešilo. Rhodan již dávno pochopil, že moc Guruů je největším nebezpečím této sféry Hororu. Nebezpečné byly nejen jejich výjimečné schopnosti, ale i důslednost, s jakou jich využívali. Zřejmě měli na zřeteli nejen Eskyje, ale i neznámé návštěvníky. Proto nejdříve vyřadili z provozu veškerá jaderná zařízení a tím znehybnili loď Pozemšťanů a odzbrojili je. A teprve potom zaútočili mrazem. Za těchto podmínek Pozemšťané neměli nejmenší možnost napadnout nedobytnou pevnost a Guruové mohli nerušené pokračovat ve svém boji s Eskyj.

Guruové nebyli Mistry ostrovů, ale nepochybně patřili do jejich takřka dokonalého systému vražedných pastí. Rhodan považoval za zázrak už to, že se Pozemšťanům podařilo uniknout z osidel soustavy Twin. V tu chvíli si však nedokázal představit, že se dostanou pouze na další a ještě nebezpečnější stanici Mistrů.

Rhodan se úkosem podíval na svou paní. Dělal si o ní starosti, ale střezil se dát to najevo. Ještě před sňatkem se dohodli, že budou rovnocennými partnery.

„Teplé oblečení nás neochrání, jestli bude teplota dál klesat," vyrušil Rhodana z úvah Atlanův hlas.

„Jistě," zareagoval Rhodan. „Pokud teplota klesne pod třicet stupňů pod nulou, budeme muset opustit CREST II a pokusit se najít nějaké teplejší místo."

„Pěšky to žádná zábava nebude," poznamenal kapitán Rudo. „Pokud budeme muset jít mnoho mil, Itnůže to znamenat, že mnoho mužů omrzne nebo docela zmrzne. Jen Icho Tolot se může bez obav pohybovat při extrémních teplotách. Melbar Kasom to možná také zvládne bez úhony, ale co s lidmi s jejich průměrnými silami a možnostmi?"

„Doufám, že takový pochod vůbec nebudeme muset podniknout," řekl klidně Rhodan. „A také nevěřím, že by teplota klesla pod dvacet stupňů pod nulou."

Mýlil se.

4.

Seržant Loquart vpadl do centrály a klesl na nejbližší židli. „Venku

je třiadvacet pod nulou, proti tomu je těch jedenáct pod nulou tady docela snesitelná teplota. Vystřídal mě desátník Dymik, ale

nebylo by lepší tu hlídku venku prostě zrušit, poručíku?" vychrlil ze sebe.

Redhorse stál mlčky před hlavním řídicím pultem jen ze zvyku, protože to bylo jeho místo. S odpovědí nespíchal, potřeboval přemýšlet.

„Ne," řekl konečně. „Doufám, že nám brzy pošlou někoho z CRESTU II. Navíc se může stát, že nás napadnou ustupující Eskyové."

„Potom je třeba Dymika vystřídat, venku docela zmrzne," naléhal seržant.

„Tak ho rozmrazíme," odsekl poručík a někdo se zasmál, ale neznělo to upřímně. Loquart si stáhl rukavice a svrchní bundu a začal pobíhat po centrále jako lev v kleci. Dělali to všichni. Redhorse vydal rozkaz znovu překontrolovat všechny stroje, jen aby lidé byli stále v pohybu. Také je chtěl zaměstnat. Rozhodně by nebylo dobré, kdyby jen nečinně seděli a přemýšleli o nastalé situaci.

Redhorse to cítil sám na sobě. Zoufalá nejistota v otázce, co přinesou nejbližší hodiny, ho trápila víc než mráz. Nejraději by začal něco okamžitě podnikat a nechápal, proč mu Rhodan ještě neposlal lidi k odvezení vyložených vozidel.

Aspoň se spojil interkomem s ústředím řízení palby C-II. „Postarejte se, aby do vozidel venku byly instalovány dva velké narkotizační paprskomety," nařídil.

„Narkotizační paprskomety nefungují, poručíku," namítl kdosi.

„Já vím," přerušil ho netrpělivě velitel. „Splňte rozkaz, aspoň se při tom zahřejete."

„Půjdu dohlédnout na instalování," oznámil Redhorse Lassiterovi. Nebyl to ovšem pravý důvod. Prostě už nemohl vydržet nečinné čekání u nefunkčního řídicího pultu. Rychle si navlékl teplou bundu a silné rukavice a odešel.

Venku na rampě spatřil na kost zmrzlého Dymika. Stál nehybně a z obličeje mu byly vidět jen oči. „Musíte se pohybovat," řekl ostřeji než

zamýšlel. I jeho mráz v prvním okamžiku zaskočil, sotva se mohl nadechnout. Chvíli trvalo než se přizpůsobil a začal se rozhlížet. Střelba ustala. Jen ojediněle vybuchovaly granáty těsně před pevností. Redhorse viděl množství cizích bytostí jak ukrývají své zbraně do jeskyní a podzemních chodeb.

Potom zavadil pohledem o vnější plášť člunu a strnul. Pokrývala ho silná vrstva zeleného ledu. Zelený led ještě v životě neviděl. Pomalu se otočil a podíval se ke CRESTU II. Prostor mezi mateřskou lodí a člunem byl prázdný.

„To bych rád věděl, jak dlouho Rhodan ještě bude čekat," zamumlal Redhorse. „Jestli teplota klesne ještě víc, pak ta vozidla už nezachráníme."

Dymik vydal ze sebe pouze nějaký nesrozumitelný zvuk. Jinak se projevoval pouze podupáváním a poplácáváním se po ramenech v marné snaze se zahřát.

Ve vratech nákladního prostoru u rampy se však objevili čtyři muži, kteří nesli velký narkotizační paprskomet.

„Opatrně," zavolal na ně poručík. „Rampa je zledovatělá."

Nejspíš to byla zbytečná připomínka. Muži beztak postupovali opatrně, jen krok za krokem. Druhá skupina s dalším paprskometem se objevila dřív než stačili sejít a musela počkat. Redhorse se připojil k první skupině, aby mužům pomohl zbraň namontovat.

Když se vracel k čekajícím měl tvář zrudlou námahou a dýchal otevřenými ústy, ačkoliv mrazivý vzduch pálil v průduškách. Dymik se už opět nehýbal a obě ruce měl zastrčené v kapsách.

„Hned vás vystřídají," povzbudil ho Redhorse a šel se podívat na teploměr. Musel se podívat dvakrát, aby uvěřil. Tentokrát se skutečně lekl. Teploměr ukazoval čtyřiatřicet stupňů pod nulou. Čtyři muži, kteří nesli druhý paprskomet, stále ještě čekali na jeho pokyn.

„Dejte se do toho," zavolal na ně.

„Poručíku!" vykřikl vtom Dymik za jeho zády. Redhorse se otočil. Strážný ukazoval směrem ke CRESTU II. Od mateřské lodi ke člunu mířila dlouhá řada postav. Konečně, pomyslel si Redhorse a okamžitě pobídl muže u druhého paprskometu ke spěchu. Rád by dokončil jeho

namontování ještě před tím, než dorazí posily z vlajkové lodi. Veškeré obavy jako by z něj spadly a necítil ani mráz. Konečně mohl jednat.

Poslal Dymika do člunu a potom přistoupil k interkomu a začal vydávat rozkazy.

„Dokončit veškeré práce! V nejbližší době opustíme člun a pokusíme se osekát ledových krunýř," po těchto slovech určených všem, Redhorse přepnul na spojení s centrálou. „Lassitere, vezměte deset mužů a okamžitě se dostavte k vozidlům s dalšími lany. Musíme prodloužit tažná lana. Máme-li táhnout ta vozidla po nerovném povrchu, potřebujeme nejméně tři sta, ale spíš čtyři sta mužů ke každému."

Lassiter zamumlal „Provedu", ačkoliv měl značné pochybnosti o proveditelnosti velitelova plánu. Pouštět se do diskuse ale nechtěl, o rozkazech se nediskutuje. Redhorse se ještě jednou podíval na teploměr.

„Šestatřicet," pronesl tiše, jen sám k sobě. Jeho pohled zaletěl opět k dlouhé řadě postav, která se kroutila jako had od vlajkové lodi směrem k jeho člunu. Redhorse spíše sklouzl než seběhl dolů.

Přišel k vozidlu právě včas, aby mohl pozdravit první muže z Hendersonovy posádky a vzápětí i jejich velitele. Poznal ho okamžitě. Henderson byl totiž skoro jediný, komu byl ještě vidět kus obličeje, ostatní měli šály omotané až k očím.

Poručík Henderson poklepal na ledem potažený pancíř vozidla, potěžkal tažné lano a zeptal se: „Věříte tomu, že se to podaří, veliteli?"

Na odpověď čekali všichni. Kolem obou důstojníků stálo na třicet mužů z těch, co dorazili, čekali na ní i jeho vlastní lidé, kteří dokončovali namontování paprskometu. A všichni byli zmrzlí.

„Věřím tomu," řekl Redhorse pevně. Musel to říci, ale když to vyslovil, zjistil, že tomu opravdu věří. Jeho víra zapůsobila i na ostatní. Když dorazil Lassiter se svými lidmi, byly už přípravy k odtahování vozidel v plném proudu.

Teplota klesla na devětatřicet pod nulou.

Bitva byla u konce.

Generál Zseht-Abgerat-Ly si prohlížel plán před opevněním sektoru

3. Druhá vlna ještě nedospěla ke svému vrcholu. Nepřátelé dobře věděli, co přijde a prchali do svých úkrytů, pouze cizinci neměli žádnou obranu proti náhlé vlně mrazů. Opustili své lodě a shlukli se u dvou malých vozidel.

Ly věděl, že ty cizí bytosti zemřou. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se cizinci pokusili uniknout z dosahu druhé vlny. Přesto zavolal svého pobočníka a nechal si přinést další Grupový plod. Mráz necítil, ale věděl, že je lépe nečekat s další dávkou.

Generál přiložil dalekohled k očím. Chtěl zjistit, co ti cizinci dělají kolem svých vozidel, či co to je. Sotva však pochopil jejich počínání, ruka se mu zachvěla. Měl dojem, že sní. Cizinci se museli dočista zbláznit, protože se rozdělili do skupin, spojených lany a nyní se pokoušeli táhnout svá vozidla přes pláň, rozrytou krátery, zákopy, spojovacími chodbami, podkopanou tunely. A náhle generál pocítil strach, strach z toho, že se neznámí spojí s nepřítelem.

16. října roku 2400 začalo to, co později vešlo do dějin jako „operace Eskymo“. Účastníci na ní neradi vzpomínali.

Deset minut poté, co dorazil Henderson se svými muži, se ke skupině kolem vozidel připojily čtyři zachumlané postavy: Perry Rhodan, Mory, Atlan a Wuriu Sengu.

„Pokud si nepospíšíme,“ prohlásil Rhodan, který svíral v ruce teploměr, „všichni tu zmrzneme. Už je dvaadvacet pod nulou.“

Redhorse se postavil do pozoru a hlásil: „Vozidla jsou připravena, narkotizační paprskomety jsou namontovány a ke každému je upevněno třicet tažných lan.“

„Nevíme ale, jak daleko sahá zóna působnosti Guruů,“ připomněl Arkonidan. „V tomhle mrazu nemůžeme táhnout vozidla bůhví kolik mil.“

„Když se ukáže, že je to nemožné, stále to ještě můžeme vzdát,“ namítl Rhodan. „Ale třeba to vyjde.“

Redhorse zahlédl Icho Tolota, který na svých širokých ramenou nesl oba Myšoby, kteří nestačili rychlosti lidské chůze.

Rhodan překontroloval tažná lana a dal povel všem skupinám

zaujmout místa, která už předem určil poručík Redhorse. Během pár minut se všichni, až na několik osob, které Rhodan poslal napřed, chopili lan.

„Připravít, pozor, teď!“ zařval Redhorse a všichni zabrali. Osm set paží se napjalo v jednotném úsilí a těžká vozidla se pohnula. Pochod započal. Bylo osmačtyřicet stupňů pod nulou.

5.

Mráz pronikal šálou, kterou si poručík Redhorse ovázal hlavu, pronikal bundou, stoupal od nohou. Obočí mu pokryla vrstvička ledu, dech mu mrznul na rtech. Redhorse šel ještě se dvěma muži před prvním vozidlem - hledali nejschůdnější cestu. Poručík měl dojem, že už takhle jdou celou věčnost. Opuštěný člun však byl vzdálen pouze šest set metrů. Druhé vozidlo urazilo ještě o čtyřicet metrů méně.

Právě obcházel velký kráter. Redhorse slyšel za zády klení i drsné žerty, kterými si ulevovali promrzlí a unavení astronauti.

Sto metrů před Redhorseem vypadalo schůdně a poručík se zastavil, počkal až přední skupina dorazila až k němu a sám se také chopil lana. Teprve teď si uvědomil jak promrzlé má ruce v silných rukavicích, stěží jimi dokázal lano pevně sevřít. Potom zabral. Pásové vozidlo rachotilo po kamenech.

I sotva znatelné stoupání dokázalo zpomalit tento strašidelný průvod. Náhle se lano zařízlo kapitánovi do ramene, muž za ním klopýtnul a celou váhou stlačil lano. Redhorse málem ztratil rovnováhu, ale muž za ním se rychle opět narovnal. Vtom se u druhého lana někdo rozkašlal. Byl to štekavý, nervy drásající zvuk. Poručík věděl, že mnoho mužů bude mít omrzliny a také zápal plic, přesto ho tento zvuk zaskočil.

Náhle měl pocit, že celá váha vozidla mu leží na rameni. Byl to přece jeho nápad, zapřáhnout ty muže a donutit je táhnout tu neforemnou, strašlivě těžkou věc skoro padesátistupňovým mrazem. Natahovat je na skřípec by bylo humánnější.

Dva muži, kteří šli vpředu, ukazovali, že se mají stočit trochu doleva. Z jejich gest Redhorse vyrozuměl, že před nimi je nějaká

široká průrva. Udělal krok stranou a znovu zabral. Měl nutkání doširoka otevřít ústa a pořádně se nadechnout, věděl však, že nesmí, že by mu mráz sežehl plíce.

Průrvu překročili v místě, kde se zúžila na štěrbinu sotva dvacet centimetrů širokou. Stopy kolem ukazovaly, že se tak přiblížili k jednomu z podzemních úkrytů Eskyů, kteří zde ukryli několik svých děl. Redhorse je viděl v akci. Jediné by stačilo, aby zničilo celou posádku CRESTII. Nezbyvalo než doufat, že Eskyové nemají v úmyslu vystrčit nos. Redhorse toto nové nebezpečí nevzrušilo. Neměl teploměr, ale byl si jist, že teplota už klesla pod padesát stupňů. Ten mráz byl nebezpečnější.

Zatím se pohybovali stejnoměrně, strojově, jako roboti. Nejlépe to cítil sám na sobě, ačkoliv byl vpředu, bezděky zapadl do společného rytmu. Kráčel jako oni, stejným krokem s hlavou sklopenou, aby nenastavoval tvář úderům mrazivého větru. Čtyři sta mužů vytrvale překonávalo metr po metru. Redhorse se cítil součástí dobře fungujícího stroje. Nejraději by každému z těch mužů potřásl rukou. Jen málokdy měl pocit tak dokonalé spřízněnosti s mužstvem, s každým z těch mužů.

Půda pod tíhou vozidla náhle povolila.

Redhorse nejdříve pocítil trhnutí lana a zároveň zátěž na jeho rameni prudce několikanásobně vzrostla. Ohlédl se. Muži se zastavili. Vozidlo se zadní částí propadlo do země a hrozilo, že propad bude pokračovat. Redhorse se zmocnil vztek.

„Zaberte!“ zařval chraplavě.

Vozidlo však dále pomalu klesalo. Bylo zřejmé, že pod jejich nohama musely být nějaké podzemní prostory. Poručík pustil lano a rozběhl se k zadní části vozidla. Propadla se už asi půl metru pod úroveň povrchu. Za ním byla úzká štěrbina vedoucí do podzemních prostor, dál pokračovala pevná půda. Redhorse se opřel do velkého balvanu pár kroku od vozidla a vyplnil jim štěrbinu. Propad obrněného vozidla se zastavil, nešlo s ním však pohnout ani kupředu. Muži pustili lano. Poručík se ohlédl k opuštěnému člunu - urazili sotva míli.

„Nevytáhneme ho, z téhle díry ne," řekl seržant Loquart, který se postavil poručíkovi po bok. Redhorse neodpověděl. Díval se na druhé vozidlo, které se nesmírně pomalu sunulo kupředu asi sedmdesát metrů stranou. Uvažoval, zda by neměl na chvíli spojit obě skupiny, aby společnými silami vozidlo vytáhly, ale vzápětí tento nápad zavrhl.

„Vylezte!" zavolal na řidiče, jediného muže ve vozidle. Drobný mužík vyskočil a dupal zkřehlýma nohama. Nebylo mu co závidět: uvnitř bylo sotva o deset stupňů tepleji, na rozdíl od ostatních se však nehýbal.

„To vozidlo vytáhneme," prohlásil Redhorse.

„To nedokážeme, poručíku," protestoval seržant. „Muži jsou natolik vyčerpaní, že se stěží dostanou z mrazivé zóny po svých, natož aby vytáhli tu hromadu železa."

Snad aby tu vyčerpanost demonstroval, stáhl si Loquart šátek z obličeje. Tvář měl strhanou a vypadal o mnoho let starší než před několika hodinami.

„Ještě slovo, seržante, a postavím vás před soud," okřikl ho Redhorse.

Loquart se bezděky přikrčil a vyjeveně zíral na svého velitele jako by ho nepoznával. Muži se opět mlčky chopili lan. Seržant ještě okamžik váhal, ale potom také zaujal své místo.

„Každý ať si najde pevnou oporu, aby mu nohy neklouzaly," zavelel Redhorse a sledoval jak muži přešlapují a šoupají nohama ve snaze objevit pevný bod na zmrzlé půdě. Teprve když pohyb ustal dal kapitán povel zabrat. To už měl také on lano zase položené na rameni. Opět se stal jedním z nich.

Krev mu divoce pulzovala ve spáncích a námahou nebyl schopen ani vydechnout. Cítil, že ostatní jsou na tom stejně. Vozidlo se nehýbalo. Ještě okamžik a muži povolí, nevydrží tu námahu. Nedokáží to! Redhorse se zmocnila panika, ale vtom napětí povolilo. Vozidlo poskočilo kupředu a muži měli co dělat, aby se udrželi na nohou. Poručík a několik mužů upadli. Redhorse se celý třásl, ale okamžitě se donutil vstát.

„Krátká přestávka," zakřičel a znělo to vítězně.

Jeden z mužů se však nezvedl. Při pádu si zlomil nohu a poručík ho nechal odnést do vozidla, kde zaujal místo řidiče. Druhé vozidlo je zatím už předešlo a Redhorse doufal, že skupina, vedená Rhodanem, bude mít větší štěstí.

Skoro současně si uvědomil, že musí lidi opět zapráhnout do práce. Když stáli na místě, mrzli ještě víc. Rozhodně to nebyl ten tolik žádoucí odpočinek. Nos, tváře a uši mu znecitlivěly a ostatní na tom jistě nebyli lépe. Nejvíce se však bál, že lidem omrznou nohy. Rozkázal, aby se všichni znovu chopili lan.

Vůz se dal opět do pohybu. Redhorse začal počítat kroky a pokoušel se odhadnout, kolik metrů urazí za minutu. Vozidlo vážilo 18 tun, za minutu udělali třicet kroků, ale zdaleka to nebyly metrové kroky. Redhorse odhadl, že urazili asi dvacet metrů. To znamenalo, že za hodinu urazí tak kilometr. Kilometr při padesátistupňovém mrazu a s osmnácti tunami za zády...

Kons Geletzer táhl lano ze všech sil, které ještě zbývaly v jeho hubených pažích, znecitlivělých dlaních a promrzlých, bolavých nohách. A s každým krokem v něm narůstala nenávist k desátníkovi Dymikovi. Dymik šel před ním a Geletzer byl přesvědčen, že pouze předstírá, že táhne. Víc než to, byl si jist, že se desátník v duchu baví pohledem na své druhy, kteří ze sebe vydávají všechno, zatímco on jen nese lano, vlastně se ho spíš drží.

Perry Rhodan šel za Geletzerem, ale toho ani nenapadlo stěžovat si mu. Tohle byla věc jen mezi ním a Dymikem. Zatímco Geletzer se obával, že každou chvíli padne, že to vypětí už nevydrží, Dymik před ním kráčel lehce a nezdálo se, že by za celou tu dobu jedinkrát napjal svaly. Za to si Dymik zasloužil trest a bylo na Geletzerovi aby ho potrestal.

V té chvíli se desátník Dymik otočil a jejich pohledy se na okamžik setkaly.

„Vy vůbec netáhnete,“ zasyčel desátník a Geletzer na okamžik ztratil řeč. Byla to neuvěřitelná drzost. Vzápětí však Geletzer vyrazil ze sebe jakýsi neartikulovaný zvuk a vrhl se na desátníka. Dymik takový útok nečekal, pustil lano a chtěl se bránit, ale nestihl to. Naráz

Geletzerova těla ho srazil na zem, ale to nebylo vše. Geletzerova pěst ho v pádu zasáhla do ucha. Někdo vykřikl jakýsi rozkaz a skupina u jejich lana se zastavila a v příštím okamžiku zůstaly stát i ostatní skupiny.

Dymik ležel na zemi, Geletzer na něm a bušil do něj pěstmi. Desátník pokrčil nohy a kolenem bolestivě zasáhl astronauta mezi nohy. Geletzer se odvalil a Dymik byl v tu ránu na nohou. Chtěl se na Geletzera vrhnout, ale dva další muži mu v tom zabránili. To umožnilo Geletzerovi postavit se. Šála, která mu zakrývala skoro celý obličej, se svezla a odhalila tváře, rudé vztekem.

To už ke skupině přistoupili Rhodan a Atlan. Dymik se stále snažil vytrhnout mužům, kteří ho drželi, Geletzer stál nehybně se svěšenými rameny.

„Proč ta rvačka?" zeptal se ostře Rhodan.

„Napadl mě, protože jsem postřehl, že netáhne!" zaječel Dymik.

„On lže, pane," chraptavě protestoval Geletzer. „Jde přede mnou a už nějakou dobu pozoruji, že se toho lana jen drží."

„A oba dohromady jste zastavili náš postup," suše konstatoval Rhodan. „Za to se ještě budete odpovídat. Desátníku, vy se zařadíte k sousednímu lanu, vy, Geletzere, zůstanete na svém místě."

„Ať ho někdo pozoruje, pane," vykřikl vztekle Dymik.

Geletzer se roztřásl jako v zimnici. Rhodan ho uchopil za paži, vyhrnul mu rukáv a nahmatl tep. „Jste nemocný, nemůžete zůstat u lana," konstatoval.

„Ne, nejsem nemocný," protestoval astronaut. „To je jen tím mrazem, špatně snáším mráz, to je celé, pane."

„Okamžitě si zase dejte šálu přes obličej a jděte do vozu," rozkázal Rhodan.

Geletzera museli odvést skoro násilím. „Za chvíli tu budeme mít nemocných mnohem víc," poznamenal tiše Atlan.

„To vím, ale nemůžeme nic dělat," odpověděl stejně tiše Rhodan. „Pohybujeme se rychleji než jsem doufal. Urazili jsme již skoro tři míle a jsem přesvědčen, že oblast působení Guruů nesahá o mnoho dál."

„Obávám se však, že brzy dojde k dalším konfliktům," řekl Arkonidan. „Ten mráz a vysílení nutně plodí psychózy. Co podnikneme, až konflikty propuknou?"

Rhodan si to uvědomoval lépe než kdo jiný. „To uvidíme potom, admirále, teď musíme dál."

Icho Tolot se pohyboval se strojovou pravidelností. Gucky i Gecko, oba Myšobové mu dřepěli na ramenech a křečovitě se ho drželi. Gucky se ohlédl. Dalo mu to dost práce, protože trpěl mrazem ještě víc než lidé. „Nikoho nevidím," zapištěl Gucky.

Gecko měl hlavu vtaženou mezi ramena a třásl se zimou. Otočit se bylo nad jeho síly a promluvit nechtěl, aby neprozradil svůj strach. To Tolot byl jeho přímým protikladem. Díky jeho obdivuhodnému metabolismu mu mráz nevadil. Přežil by v těchto podmínkách třeba několik měsíců, nemohl však nijak pomoci celé posádce CRESTU II. Nyní pospíchal, aby co nejdříve mohl složit oba mutanty a vrátit se k ostatním a dopravit do příznivějších podmínek aspoň nemocné. Nedělal to jen kvůli Pozemšťanům. Dobře věděl, že bez nich sice přežije, ale také se nikdy nedostane z nitra duté planety Horor.

Na své pouti Tolot minul spoustu kráterů, vyhloubených palbou Guruů, a v řadě z nich zaznamenal pohyb nějakých zachumlaných postav. Pokaždé se co nejrychleji stáhl od okraje zabydleného kráteru. Eskyové se zase zřejmě drželi jen při okraji svých podzemních krytů. Tolot poněkud zpomalil, když se přesvědčil, že napadení je málo pravděpodobné.

„Mráz povoluje," zapištěl vtom neposedný Gucky. Tolot si toho ani nevšiml. Patrně dospěli do pásma, kde působení Guruů končilo. Myšobové ožili a málem mu spadli ze zad. Vždycky dávali najevo svou radost poněkud přehnaně. Tolot uběhl ještě pár set metrů než je spustil na zem.

Gucky se postavil a zavětril. „Je tu nad nulou," prohlásil spokojeně a zároveň vytasil zvlášť pro něj zkonstruovanou ruční zbraň, zamířil na jeden balvan a stiskl spoušť. Kámen se rozletěl a Gecko sevřel Guckyho v náručí.

„Dokázali jsme to!" jásal Gucky.

„Jsme mimo zónu působnosti Guruů!"

Tolot však zůstal překvapivě klidný a soustředěně pozoroval trychtýřovitý mrak, který se k nim blížil směrem od pevnosti. Když se trochu pootočil, spatřil další tři podobné podivné mraky.

„Tornáda," prohlásil klidně Halut'an. „Na rozhraní tak extrémních teplot je to přirozené. Musím se rychle vrátit, ostatní na mě čekají."

Veškerá radost z obou Myšobů vyprchala. Tolot však na jejich odpověď nečekal, klesl na čtyři a vyrazil zpátky do říše mrazu. Gucky se za ním závistivě díval.

„Tady je to lepší způsob přemísťování, než teleportace," povzdechl si Gucky.

Gecko se usadil na plochý kámen a tlapkami si třel promrzlou srst. „Neměli bychom se opět pokusit o teleportační skok?" zeptal se váhavě.

„Ne. Mám už dost pokusů na téhle planetě," rozhodně prohlásil Gucky a začal šplhat na skálu.

„Co tam vidíš?" zavolal na něj Gecko, když vylezl na vrchol.

„Je to zlé," zakřičel vydešený Gucky. „Musíme rychle odsud, aspoň o pár set metrů dál. Tady bude řídit tornádo."

Redhorse byl na konci sil. Nohy mu podklesávaly únavou, oči se mu zavíraly a chvílemi se pohyboval jako v transu. Přesto se dál vytrvale brodil špinavě zeleným sněhem. Sníh, to nám tak ještě scházelo, blesklo mu hlavou. Zatím však vrstva sněhu byla tenká a nijak nezpomalila jejich pohyb.

Horší bylo, že už sedm mužů odpadlo, pár museli odnést do vozidla, ostatní šli po svých, ale táhnout už nemohli, byli zcela vysílení. Kapitán věděl, že každou hodinu budou odpadat další a další a že jich bude stále víc.

Také Rhodanovo mužstvo zřejmě zápasilo se stále většími obtížemi, protože druhé vozidlo opět zůstalo pozadu, i když jen o padesát metrů.

Sněhu bylo málo, ale vítr neustále sílil. Čeká nás snad blizzard? Redhorse si s hrůzou uvědomil, že by prudkou sněhovou vichřicí mnoho vyčerpaných lidí nepřežilo. Již dříve si však všiml, že na okraji některých menších kráterů sníh taje. Rozhodl se proto, že se při první

příležitosti pokusí proniknout se svými lidmi do některého podzemního tunelu a poskytne jim tam delší odpočinek.

Šoupání nohou ve sněhu ho přivádělo k šílenství, byl by snad raději slyšel dělostřelbu. Už dlouho neslyšel nikoho promluvit, stále jen to šoupání nohou před ním a za ním a dál vzadu rachocení obrněného vozidla. V jeho představách se vozidlo měnilo v nestvůru, která je všechny nutila vléci se mrazem s mnohatunovou zátěží.

Nebyla to snad Tantalova muka, co prožívali? Mělo vůbec smysl bojovat s větrem, sněhem, mrazem a především s vlastní únavou? Přesto postupovali dál, krok za krokem, kilometr za hodinu, řady zachumlaných zelených mlčících postav.

Kolik jsme vlastně urazili? Byly to čtyři kilometry nebo snad pět? Nevěděl, ztratil pojem o čase.

Další postava před ním vystoupila z řady. Nevěděl, kdo to je. Zvednutý límec a šála, zakrývající obličej až k očím, nedovolovaly poznat o koho jde. Bylo to vlastně jedno. Ostatní prostě budou muset zabrat ještě o něco víc, když jich je zase o jednoho méně. Možná, že si chvíli odpočine a znovu se zapojí, někteří to dokázali.

Přes dvojí zimní oblečení měl Redhorse už odřené rameno přes které měl přehozené lano. Bolest však skoro necítil. Cítil jen vražedný chlad a hroznou únavu.

Byly to čtyři kilometry nebo pět, znovu se ptal sám sebe. Myšlenky se mu stále vracely a zase unikaly.

Další muž vystoupil z řady, ale ani se neudržel na nohou a padl na promrzlou zem. Dva z odpočívajících ho zvedli a podpírali ho. Vítr stále sílil a vrhal pichlavé krystalky sněhu mužům do obličeje.

„Stát!“ chtěl zakřičet Redhorse, ale vyloudil ze sebe jen jakési zachraptění. Kupodivu ho muži uslyšeli a pochopili. Všichni pustili lana a obklopili svého velitele.

„V blízkosti dalšího kráteru zastavíme a zkusíme sestoupit pod zem,“ prohlásil Redhorse. „Musíme najít teplé místo pro odpočinek. Rozumíte?“

Nikdo neodpověděl, ale všichni rozuměli. Dívaly se na něj stovky zarudlých, zanícených očí. Jako smečka hladových vlků, a já jsem

jejich vůdce, pomyslel si Redhorse, zároveň však náhle pocítil jistotu, že vozidlo dostanou ven ze zóny mrazu. Kdyby ho měli odnést na rukou, udělají to.

Výbuch Rhodana oslepil a zároveň měl dojem, že mu praskl ušní bubínek. Když znovu otevřel oči, viděl stoupat sloup kouře asi dvacet metrů před sebou. Nebylo pochyb, že někdo vypálil z děla a mířil na ně. Rána mohla být vypálena odkudkoliv.

Několik mužů se vrhlo na zem, i když by je to sotva zachránilo, kdyby neznámí dělostřelci mířili přesně. Bylo ovšem možné, že to byl pouze varovný výstřel.

„Vypadá to, že se blížíme k zakázanému území," řekl Atlan.

„Jestliže však změníme směr, budeme muset obcházet ten obrovský kráter," zauvažoval nahlas Rhodan. „To by nás zdrželo natolik, že by celá naše akce mohla ztroskotat."

„Eskyové však patrně nechtějí připustit, abychom prošli mezi těmi velkými krátery," poznamenal Arkonidan. „Tam asi mají nějaká důležitá zařízení."

Rhodan si byl plně vědom, že jejich situace se opět stala kritickou. Očekával, že během nejbližších hodin odpadne většina mužstva, ať již kvůli omrzli-nám nebo vyčerpání. Obejít kráter by však vyžadovalo hodinu navíc. Bylo to těžké rozhodování.

„Půjdeme původní trasou," řekl konečně Rhodan.

„Myslel jsem si, že to řekneš, ale o vozidlo stejně přijdeme," varoval Atlan.

Rhodan se otočil, aby nevystavoval tvář poryvům větru. Atlan měl pravdu, když budou pokračovat stejným směrem, Eskyové nejspíš zaútočí ze svých podzemních palebných stanovišť.

„Mohli bychom to vozidlo tady nechat, bez něj by nás třeba pustili," navrhl Arkonidan. „Myslím, že poručík Redhorse má zřejmě větší štěstí než my a své vozidlo dostane ven z téhle proklaté zóny."

„Potáhneme ho dál," rozhodl však s konečnou platností Rhodan.

„Bereš na sebe velkou odpovědnost, barbare," zamumlal Atlan.

„To vím," odpověděl Rhodan.

Muži bez reptání uposlechli rozkazu, chopili se lan a vozidlo se opět

ztěžka dalo do pohybu. Mířili přímo k asi padesát metrů širokému průchodu mezi dvěma nezvykle velkými krátery. Rhodan každou sekundu očekával další ránu z děla, Eskyové však nezaútočili. Bylo ovšem možné, že prostě čekali, až se Pozemšťané dostanou blíž, až je budou moci zničit najisto. Mohli však také změnit své plány, třeba se báli, že když zaútočí, cizinci se spojí s obránci skalní pevnosti.

Napětí vzrůstalo s každým metrem o který byli blíž kráterům. Rhodan zapomněl na mráz a vítr a bez ustání očima propátrával okraje obou kráterů, které se zvedaly dva tři metry nad povrchem. Přes veškerou snahu však nepostřehl žádný pohyb. Jediné, čeho si všiml bylo, že sníh na okraji kráteru roztál. Musela tam být přijatelná teplota. Minimálně tam bylo nad nulou.

Cesta se trochu svažovala a pohyb se zrychlil, muži se nemuseli tolik namáhat. Rhodan se podíval na druhé vozidlo. Redhorse měl už značný náskok. Jeho lidé obcházeli velké krátery zleva. Tam bylo zřejmě všechno v pořádku. Rhodana znepokojovalo, že se stále ještě nevrátil Haluťan Tolot. Mohlo to znamenat, že mrazivá zóna je tak velká, že jejich úsilí je marné.

Druhý výbuch vyrušil Rhodana z jeho myšlenek. Tentokrát náboj vybuchl daleko za nimi, muži se však přesto zastavili.

„Kupředu!“ vykřikl Rhodan. Byli už blízko kráterů, sotva dvě stě metrů od nejužšího místa. Změnit směr už nebylo možné, museli by se pohybovat těsně u okraje kráteru.

Výbuch muže popohnal. Vozidlo teď kodrcalo zase o něco rychleji.

Vzápětí Rhodan spatřil záblesk a jeden ze dvou průzkumníků, kteří postupovali před nimi, klesl na kolena, druhý se rozběhl zpátky. Rhodan pochopil, že zasáhl nějaký ostřelovač, i když výstřel nebylo slyšet. Přesto pustil lano a šel prchajícím vstříc.

„Všechny nás postřelí, pane!“ vyhrkl průzkumník. „Grossan to dostal.“

„Je mrtvý?“ zeptal se klidně Rhodan.

„Ne, byl raněn do nohy, ale nemůže chodit,“ hlásil průzkumník.

Rhodan se zamyslel. Bylo takřka vyloučeno, aby se ostřelovač netrefil na tak malou vzdálenost. Bylo to tudíž další varování.

„Ondeseme Grossana do vozu," rozhodl Rhodan.

„Co potom, pane?" zeptal se kapitán Cart Rudo.

Rhodan zaváhal. Bylo možné, že šlo o hru nervů a pokud budou pokračovat v cestě, Eskyové se vzdají svého záměru zastavit je. „Půjdem dále," řekl konečně.

„A vůz tu necháme, pane?" zeptal se někdo z důstojníků, kteří se shlukli kolem Rhodana.

„Ne, zatím k tomu nemáme důvod," prohlásil Rhodan.

Raněný byl odnesen do vozu a muži opět zaujali svá místa. Připojil se k nim i druhý průzkumník, protože Rhodan nový průzkum nevyslal. Před nimi byl dosti dlouhý úsek cesty určený zcela jednoznačně. Tady neměli na vybranou.

Úsek byl rovný, ale teď to byla spíš nevýhoda, protože ho pokrývala souvislá vrstva ledu, nohy klouzaly a nebylo o co se opřít. Postup se znovu zpomalil. Mráz však poněkud polevil, zřejmě proto, že z kráterů sálalo teplo.

Náhle se na vzdáleném okraji kráteru objevilo několik zachumlaných postav. Rhodan napočítal sedm Eskyů. V rukou drželi dlouhé, nebezpečně vyhlížející zbraně. Pohybovali se velice opatrně a využívali každého možného úkrytu, takže se vždy mihli jen na okamžik, když přebíhali od jednoho úkrytu k druhému. Za chvíli však opět zmizeli, stejně náhle jak se objevili. Zároveň však spustila střelba z automatických zbraní. Všechny střely mířily na obrněný vůz, který ale nedokázaly poškodit. Potom nějaký muž vykřikl, zřejmě zasažen zbloudilou nebo odraženou kulkou. Také střelba však brzy ustala.

Pozemšťané zatím dorazili do nejužšího místa mezi oběma krátery. Eskyové zde prolomili jeho okraje a Rhodanovi se naskytl pohled do nitra kráteru, žádné podrobnosti však nedokázal rozeznat. Skoro současně se před nimi vynořila obrovitá postava.

Rhodan se nejdříve domníval, že je to někdo z Eskyů, vzápětí však poznal Icho Tolota. Haluťan se k nim blížil velkými skoky. Za okamžik zastavil před Rhodanem a narovnal se.

„Zóna působení Guruů končí asi dva a půl kilometrů odsud. Myšoby jsem nechal v teple," informoval Rhodana.

„Vyzkoušeli jste zbraně?" zajímal se Rhodan.

„Samozřejmě. Gucky okamžitě vypálil díru do země," hlásil Tolot. „Všechno je v pořádku až na to, že nad teplotním rozhraním řádí tornáda."

„Toho jsem se obával," poznamenal Rhodan. „Informujte, prosím, Redhorse a jeho lidi, musí vědět, že náš cíl je už blízko."

Tolot okamžitě vyrazil a Rhodan se obrátil na Ruda, který stál za ním: „Slyšel jste všechno, kapitáne?"

„Jistě, ten poslední úsek už budeme utíkat," zavolal hlasitě kapitán a jeho radost povzbudila mužstvo, které netrpělivě čekalo na Tolotovu zprávu. Skutečně se postup znatelně zrychlil.

Melbar Kasom se zastavil a znepokojeně se podíval na svou společnost. „Jak se cítíte, Mory?" zeptal se.

Mory se pokusila o úsměv. „Však už brzy bude tepleji, že?" řekla mdle.

„Určitě," ujistil ji Ertrusan. „Už chvíli přemýšlím o tom tmavém mraku."

Mory se otočila po směru jeho pohledu. Skutečně se k ní velkou rychlostí blížil skoro černý mrak. Na Mory padla tíseň. Sotva začala pozorovat znatelné známky oteplení, už tu vyvstalo nové nebezpečí.

„Co si myslíte, že to je, Kasome?" zeptala se nervózně.

„Tornádo," odpověděl bez váhání Kasom. „Prudké vichřice v pásnu teplotního rozhraní se dají předpokládat."

„Možná jsme měli zůstat s ostatními," zalitovala Mory.

„Má to ale výhodu, že se dřív dostaneme z toho mrazáku," pokusil se o žert Kasom. „A ten vzdušný vír nebude tak hrozný, ten přechkáme."

Sotva domluvil, prudký náraz větru je málem porazil a Mory zapochybovala o jeho slovech. Šli dál. Několik set metrů Kasom ženu nesl, zdálo se, že jeho síly jsou nevyčerpatelné a v jeho blízkosti se Mory cítila bezpečně, věděla však, že na sílu orkánu ani on nestačí. Blížící se mrak přitahoval její pohled jako magnet železo. Teď již rozeznávala jednotlivé vzdušné víry, které z dálky splývaly v jednolitou černou zeď.

„Měli bychom se možná vrátit," vyhrkl udýchaně Kasom. „Tomu tornádu neunikneme, pohybuje se příliš rychle, v pásmu mrazu nám však nehrozí."

„Jen to ne!" rozhodně protestovala Mory. „Raději pár hodin přečkáme v nějakém kráteru."

Kasom se zamračil, ale raději své obavy neprozradil. Byl si jist, že krátery jsou propojeny s podzemními úkryty armády Eskyů a oni by mohli snadno padnout do zajetí. Co by je v tom případě čekalo, se nedalo vůbec odhadnout. Mnohem raději by proto přečkal tornádo na povrchu. Vzal proto Mory pod paží a vlekl ji co nejrychleji kupředu. Teplota ztlačně stoupala. Kasom byl přesvědčen, že velmi brzy překročí pomyslnou čáru s teplotou nula stupňů. To ho však neuklidňovalo. Byl sice pyšný na to, že mu šéf svěřil do péče svou paní, zároveň ho však ta odpovědnost tížila. Mnohem raději by odpovídal za životy stovky mužů než za život šéfovy manželky.

Krajina před nimi měla stále tmavší zelenou barvu, to jak se blížil černý mrak. Prudké póry vy větru teď následovaly jeden za druhým, Kasom se dokonce musel vzdát pokusů Mory cokoliv sdělit. Vítr rval slova od úst. Byl tomu skoro rád, protože už nebylo co vysvětlovat a Mory si už určitě dovedla představit, co je čeká.

Zastavil se až u prvního většího skalního útvaru, který jim poskytl jakous takous ochranu před vichrem.

„Myslím, že tady bychom mohli tornádo přečkat," navrhl. „Jistě najdeme mezi skalisky vhodný úkryt."

„Obávám se, že ne," namítla Mory. „Sněží stále víc a tornádo se může změnit ve sněhovou vichřici, která může trvat kolik hodin. Měli bychom se pokusit dostat do teplejších míst."

Její argumenty Kasoma tak docela nepřesvědčily, nechtěl však svůj názor prosazovat silou, i když na to měl nárok, protože Rhodan mu svěřil velení. Pokračovali tedy v cestě. Kasom chránil Mory před prudkými nárazy větru vlastním tělem a stále ji s obavami po straně sledoval. Věnoval tomu tolik pozornosti, že málem přehlédl průrvu, táhnoucí se přes cestu. Zastavil v poslední chvíli. Naštěstí nebyla příliš široká. Vzal Mory do náručí a přeskočil ji. O několik metrů dál byl

však další, hlubší a širší příkop. Kasom se nad něj naklonil a podezíravě si ho prohlížel po celé délce, kam až dohlédl. Vrstva sněhu na dně byla neporušená, nikde žádné stopy po Eskyích.

„Musíme dolů,“ křikl Mory do ucha, Mory přikývla a svezli se po šikmé stěně na dno příkopu. Sníh tu sahal nad kotníky. Příkop byl asi dvacet metrů široký a Kasom si pomyslel, že to byl nejspíš tunel Eskyů, zničený dělostřelbou Guruů. Strop se zřejmě zřítil po celé délce tunelu, který směřoval k horám.

Než však Kasom stačil dokončit své úvahy, půda pod ním se propadla. Pokusil se uskočit, ale bylo pozdě. Řítil se do tmy s lavinou sněhu a kamení a ke svému zděšení zahlédl padat i Mory Abroovou-Rhodanovou.

Tolot byl vzdálen asi padesát metrů od vozu, když si uvědomil, že před obrněncem nevidí ani živou duši. Lana ležela na zemi a nikde nikdo. Zůstal zaraženě stát. Pár set lidí přece nemohlo zmizet beze stopy. Kdyby byli přepadeni a odvěčeni, musel by si toho všimnout někdo z Rhodanova týmu. Opustili snad vozidlo, aby rychleji unikli mrazu?

Tolot pokračoval v cestě velmi obezřetně. Pomalu obešel vůz a na druhé straně objevil stopy mnoha lidí. Stopy vedly k blízkému kráteru. Šli tam dobrovolně, nebo je někdo přinutil?, vrtalo Tolotovi hlavou. Nemohl se to dovědět jinak, než když sám půjde po stopách a sestoupí do kráteru.

Ani ho nenapadlo, že by měl podat zprávu Rhodanovi. Halut'ané byli zvyklí rozhodovat se rychle a s nikým se neradit.

O několik metrů dál našel Tolot podivnou zbraň pokrytou ledem a zřejmě nepoužitelnou. Někdo z Eskyů ji patrně odhodil jako nepotřebnou. Byl to tedy přece jen přepad? Stopy zavedly Tolota k jakémusi vchodu, proraženému v okraji kráteru. Tolot se nikdy dobrodružství nevyhýbal a bez váhání vstoupil.

Kráter nebyl kruhový, ale podlouhlý a uprostřed zel otvor, který vedl někam do hlubin. Bylo tu mnohem tepleji než na vnější straně, po sněhu nebylo ani památky. Tolot měl rád dobrodružství, ale neznamenal to, že by jednal bezhlavě. Postupoval pomalu a opatrně.

Půda pod jeho nohama se drolila a sesouvala. Sestupoval jen krok za krokem a přesto zřetelně cítil, jak teplota stoupá. Přes veškerou opatrnost však nemohl zabránit tomu, aby se uvolněné kameny neřítily před ním a neohlašovaly jeho příchod. To ho však neznepokojovalo. Věděl, že zbraně Eskyů mu nemohou ublížit.

Konečně dosáhl dna kráteru. Světlo, které dopadalo shora, stačilo k první orientaci. Z místa kde stál se dvěma směry rozbíhaly tunely. Bylo třeba se rozhodnout pro jeden z nich. Rozhodl se pro tunel po levé straně. Proudil odtud vzduch, který mu připadal horký, i když ve skutečnosti jeho teplota se pohybovala jen několik stupňů nad nulou. Tma tu ovšem zhoustla.

Po několika krocích ho obklopily jakési stíny. Tolot na nic nečekal, vyrazil ze sebe válečný pokřik a chopil se první postavy, která mu přišla pod ruku. Bez námahy přehodil domnělého útočníka přes hlavu.

„Nechte toho, já si myslím, že je to Kasom," vykřikl kdosi.

„Redhorse?" zavrčel Tolot.

„Halut'an!" zvolal se zřejmou úlevou kapitán. „V pořádku, Tolote, mysleli jsme, že nás vypátrali Eskyové."

„Vám bych se nechtěl dostat podruhé pod ruku," zamumlal za Tolotovými zády Pozemšť'an, kterého Tolot odhodil za sebe. Tolot byl rád, zeje tma, protože by se mu jinak sotva podařilo skrýt, že se dobře baví na účet postiženého.

„Co děláte tady dole, Redhorsí?" zeptal se poručíka.

„Potřebovali jsme odpočinek a jen tady dole je teplo," vysvětlil poručík.

„Ale u vozu nezůstala ani hlídka," řekl vyčítavě Halut'an.

„Kvůli vozidlu nebudu riskovat životy svých lidí," odsekl uražené Redhorse.

Tolot pochopil, že zašel příliš daleko. Pozemšť'ané si neradi nechávali mluvit do svých věcí a Halut'an už kvůli tomu měl dost nepříjemností.

„Jdu od Rhodanovy skupiny," změnil téma Halut'an. „Tam je vše v pořádku. Zóna vlivu Guruů končí dva a půl kilometrů odsud. Myšobové jsou už v teple."

Tolotova zpráva zde vyvolala stejné nadšení jako v Rhodanově skupině. Ze všech jakoby spadla únava. Tolota už mnohokrát zaskočila taková prudká změna nálady u Pozemšťanů. Pouze Redhorse promluvil střízlivě: „Mohli bychom se tedy dostat do tepla tak za dvě hodiny, možná o něco více. To dokážeme."

Ze všech stran se ozývalo souhlasné volání. Tolot měl dojem, že Pozemšťané chtějí okamžitě pospíchat zpět do mrazu.

„Kolik mužů během cesty odpadlo, kapitáne?" zajímal se Tolot.

„Sedmnáct, ale počítám, že po tomhle odpočinku nejméně deset bude znovu schopno plného záběru," odhadl Redhorse.

„Nejvíc vyčerpané mohu urychleně dopravit do tepla," nabídl se Tolot. Redhorse souhlasil a vyzval vyčerpané a omrzlé, aby se přihlásili. Přihlásilo se devět mužů a Tolot s nimi okamžitě zmizel. Ostatní vystoupili na povrch asi za deset minut a za další čtyři minuty se vozidlo opět dalo do pohybu.

Kasom vlastním tělem přikryl drobnou postavu Mory, aby ji ochránil před stále ještě padajícím kamením. Kamení mu bubnovalo do zad, jen hlavu si kryl rukama. Potom nastalo překvapivé ticho. Dokonce vytí větru sem doléhalo tlumeně. Mory se pohnula pod jeho tělem a Kasom se nadzvedl do kleku. Shora sem dopadalo dost světla, aby viděl její bledý obličej. Při pádu ztratila šátek, ale zdála se být v pořádku.

„To byla past?" zašeptala stísněně.

„Nemyslím," odpověděl Kasom. „Asi jsou to zbytky kdysi dávno pobořených tunelů, které dále chátrají. Budeme se muset nějak dostat zpět na povrch."

„Jak se ale dostaneme z téhle díry?" chtěla vědět Mory. Kasom nedokázal odpovědět. Největší starosti mu dělalo to, že strop se pravděpodobně bude drolit dál, jakmile se zachytí jeho okraje. Kasom se postavil, pomohl na nohy Mory, dal jí vlastní šálu, aby si mohla chránit obličej, a jal se prozkoumávat místo, kam spadli.

„Vysadím vás," řekl po chvíli. „Myslím, že vás strop udrží, ale hned se odplížte o několik metrů dál, protože je docela možné, že mou váhu už neunesete."

Vzal ji kolem boků a bez námahy zvedl nad hlavu. Mory se obratně vysoukala na povrch a za několik vteřin už na něj zavolala: „V pořádku, Melbare! Jste na řadě.“

Kasom nařídil svůj mikrogravitator, přikrčil se a skočil. Skok měl přesně rozpočítaný a jediným nebezpečím bylo, že se další část stropu zřítí, když si na ni stoupne. Skutečně se půda pod jeho nohama začala chvět, sotva došlápl, ale stačil se odrazit a dvěma skoky byl dost daleko od nebezpečného místa.

Vichřice během několika minut, které strávili v nedobrovolném úkrytu, ještě zesílila. Kasom se rozhlédl a uviděl Mory jak se tiskne k boční stěně příkopu pár metrů od něho. Doběhl k ní a táhl ji za sebou po strmém svahu nahoru. Sotva se dostali nad okraj příkopu, náraz větru je skoro srazil zpátky.

„Držte se pevně!“ snažil se překřičet vichřici Kasom.

Tornádo zuřilo, vylo, sténalo a vrhalo proti nim mračna sněhu. Mory měla dojem, že se vůbec nemůže nadechnout, ačkoliv ústa i nos měla chráněné šálou. Nebýt Kasoma, padla by na zem a zůstala by ležet. Specialista USO však sklonil hlavu jako útočící býk a tvrdohlavě si razil cestu náporu větru a ji vlekl za sebou. Krajina jim dočista zmizela z očí, viděli sotva na krok. Kasom se pohyboval spíš po hmatu. Naštěstí střed tornáda zůstal asi kilometr za nimi, jinak by se ani on nedokázal hnout z místa.

Mory zakopla a upadla. Kasom ji zvedl a nesl. Viděl, že něco křičí, ale neslyšel ji, ačkoliv měli obličeje těsně u sebe. Určitě by neslyšel ani vlastní slova.

Tornádo přestalo tak náhle, že se Kasom překvapeně zastavil a zvedl hlavu. Pršelo! Proudý deště odplavovaly zbytky sněhu ze skal a led jim tál před očima.

„Prší!“ vykřikl vítězoslavně Ertrusan a teprve potom postavil Mory na zem. Mrazivé peklo zůstalo za nimi.

6.

Druhý vůz se vynořil z mračna sněhu a ledu. Poručík Don Redhorse byl příliš unavený, než aby ze sebe vyrazil vítězný pokřik, ale když

uviděl, že Rhodanův vůz je také mimo nebezpečí, přece jen vykřikl. Bylo proč se radovat. Sotva pocítili první příznaky oteplování, zastihlo je tornádo neuvěřitelné síly. Během další hodiny byli několikrát nuceni ukrývat se za vozem, aby je víchr nesrazil k zemi. Pokaždé se však znovu rozběhli k lanům, jakmile vítr jen trochu polevil. Vědomí, že záchrana je už blízko, dodávalo sil vyčerpaným mužům. Teprve teď, když tornádo nechali za zády, se Redhorse mohl podívat na teploměr. Byl překvapen, že je stále ještě deset stupňů pod nulou. Jemu se zdálo, že je skoro horko.

„Kupředu!“ zařval Redhorse. Stále ještě museli bojovat proti silnému větru a táhnout za sebou tuny kovu, ale všechno se najednou zdálo snadné. Vedle Redhorse se vynořila nějaká zachumlaná postava. Poručík stěží poznal Hendersona.

„Máme jít za Rhodanem,“ řekl.

Důstojníci se shromáždili mezi obrněnými vozy. Rhodan vystoupil na nějaký balvan a Redhorse si uvědomil, že nikdy nezapomene tu štihlou postavu v promočeném oblečení. Rhodan vytáhl malý impulsní paprskomet a zamířil na nějaký kámen před sebou. Muži bez dechu sledovali každý jeho pohyb. Rhodan stiskl spoušť a kámen se proměnil v obláček kouře.

„Jsme mimo zónu působení paranormální vlny Guruů,“ oznámil Rhodan. „Všichni jste podali obdivuhodný výkon. Děkuji vám. Je zbytečné pokračovat v cestě. Zamíříme narkotizační paprskometry na skalní město a vyzkoušíme jejich působení na obránce. Jakmile se dostaví účinky, pojedeme ke člunu C-II. Je důležité, abychom co nejdříve dostali alespoň jeden člun ze zóny možného působení Guruů. Ostatní se rychlým pochodem přesunou do CRES-TU II.“

„Zase tím mrazem? Lidé to nevydrží, pane,“ ozval se někdo ze skupiny.

„Jestliže Guruové ztratí vědomí, zmizí i jejich paranormální schopnosti a teplota v zóně mrazu se poměrně rychle vrátí k normálu,“ vysvětlil Rhodan.

„Ale když se Guruové proberou, zaútočí znovu,“ namítl kapitán Rudo.

„Do té doby už bude C-11 v bezpečné vzdálenosti a jeho posádka bude moci držet obránce Taty stále v šachu," vyvrátil jeho námitku Rhodan.

Tečku za jeho slovy udělal rachot motorů obou shiftů, které řidiči zatím nastartovali. Rhodan seskočil s balvanu a pokynul Redhorsovi, aby přistoupil.

„Nechte vystřelit světlice, aby se k nám ostatní mohli připojit," rozkázal.

Tolot se svými chráněnci k nim dorazil ještě než poručík stačil provést rozkaz. Aby svolal ostatní, vypálil Redhorse celou sérii světlic, protože správně předpokládal že při špatné viditelnosti v bouřlivém pásmu teplotního rozhraní je snadné je přehlédnout.

Rhodan se tou dobou věnoval pečlivému zamíření narkotizačních paprskometů. Bylo důležité, aby hned první salva měla rozhodující účinek, aby Guruové neměli čas uprchnout. Zároveň se postaral, aby všichni omrzlí a vyčerpaní, kteří nebyli schopni zpětného pochodu ani za normální teploty, byli soustředěni do obou shiftů. Brzy se k nim připojil i Kasom, doprovázený Mory. Jako poslední dorazili mutanti, až na oba Myšoby.

„Musíme je najít, vyšlete pátrací skupiny," rozkázal Rhodan Redhorsovi.

Redhorse vybral sedm mužů, Kasom a Tolot se vydali pátrat na vlastní pěst.

„Nemůžeme už otálet," prohlásil Rhodan po odchodu pátračů. „Je možné, že Guruové už útočí na naše loď."

„Doufejme, že paprsky na ně zaberou," prohodil Atlan.

„Brzy uvidíme," odpověděl Rhodan a dal povel k palbě.

Generál Ly rozkázal pobočníkovi, aby ho spojil s vrchním velením. Nechápal jednání cizinců, kteří opustili své lodě a vydali se na pochod ledovou plání za vražedného mrazu. Nevěděl, co zamýšlejí, a to ho rozčilovalo. Nechtěl nečinně čekat, až nepřítel zaútočí.

„Máte velitelství na drátě, generále," ohlásil pobočník.

Generál vzal telefon a řekl své jméno. „Tady vrchní velitel Telsh-Dgromas-Go. Co chcete?" odpověděl mu arogantní hlas.

Ly měl co dělat, aby tomu nafoukanci nevmetl do tváře, co si o něm myslí. Ovládl se však. „Všude je klid. Navrhuji zastavit druhou vlnu a vyslat úderné komando k lodím cizinců. Možná je budeme moci využít. Předpokládám, že posádky už zahynuly," řekl klidně.

„Jste velitelem sektoru tři," obořil se na něj Go. „Navrhovat vrchnímu velení nějaké fantastické plány rozhodně nepatří do vaší kompetence."

„Fantastické?" vybuchl generál Ly. „A vy snad chcete, aby jedinečnou šanci, která se tu nabízí, využili naši nepřátelé?"

„O co vám jde, generále, chcete si vysloužit metál?" zpražil ho velitel a generál Ly zavěsil. Diskutovat s vrchním velitelem nemělo smysl. Go neměl žádné válečné zkušenosti, byl to pouhý teoretik, který nikdy neopustil hlavní stan a bojiště na vlastní oči ani neviděl.

„Zase nepříjemnosti?" zeptal se pobočník.

„Ano, ale to je jedno," znechuceně odpověděl Ly a znovu se zamyšleně zadíval na zledovatělou pláň před sebou. Útočníci zalezli do svých děr, jen v některých kráterech se asi ukrývá několik zvláštních komand, které nepřetržitě sledují dění v pevnosti. Časem si někdo z nich určitě všimne, že obránci pevnosti neprojevují zájem o obrovské lodě cizinců a začne jim to vrtat hlavou.

Potom jistě přijdou na to, že by je mohli sami využít. Vždyť během dělostřeleckého souboje byly několikrát zasaženy, ale zůstaly zřejmě nepoškozeny.

Generál se rozhodl, že alespoň vyzkouší odolnost lodí cizinců a nechal si zavolat Berní. Dělostřelec byl jako vždy neupravený, opasek mu visel, přilbu měl nakřivo. Nikomu jinému by to neprošlo, ale Berra byl Berra, byl nejlepší.

„Volal jste mě, generále?" zeptal se nedbale kanonýr. Ly by ho rád postavil do latě. Dával vojákům špatný příklad, nemluvě o tom, že pro velícího generála se neslušelo vybavovat se s poddůstojníkem, pokud nepocházel z nějakého význačného rodu. Berní ale potřeboval a musel jeho chování tolerovat, proto jen mlčky přikývl.

„Na co ješitě čekáme?" pokračoval klidně Berra. „Proč nevyšlete nějaké oddíly k těm věcem tam venku? Jsou neprůstřelné, mohli

bychom je dobře využít."

„To řekněte generálu Go," vyštěkl vztekle Ly.

„Telsh-Dgromas-Go?" Berra štítivě zdůraznil každé slovo dlouhého jména.

„Ano, ten z toho slavného rodu," řekl bezvýrazně Ly a vtom ucítil podivný tlak v zátylku a zároveň uviděl jak Berra otevřel ústa a zalapal po dechu. Generál se otočil k pobočníkovi. Také on měl otevřená ústa a vytřeštěné oči, voják tři kroky za ním se zakymácel a zhroutil k zemi. Generál se podíval k baterii. Vojáci byli rozvaleni kolem svých děl v nepřírozených pozicích. Oni zaútočili, blesko mu hlavou, oni...

Chtěl se otočit k Berrovi, ale pohyb nedokončil. Jen koutkem oka zahlédl, jak dělostřelec padá a potom se také jemu zatmělo před očima a on měl pocit, že se řítí někam do tmavých hlubin.

Obě obrněná vozidla se vznesla, jako kdyby na ně gravitace neplatila. Podle Rhodanova rozkazu se piloti drželi nízko při zemi, aby při případném pádu nebyla vozidla poškozena. Stále ještě bylo nutné počítat s tím, že Gumové se vzchopí k obraně, že narkotizační paprsky nebudou dostatečně účinné.

Muže, kteří zůstali, Rhodan rozdělil do tří skupin, které měli vyrazit rychlým pochodem k lodím, pokud letci bezpečně proniknou do zóny působení Guruů.

Rhodan nespouštěl oba stroje z očí. Oddechl si teprve, když urazily několik set metrů. Bylo jisté, že narkotizační paprsky zapůsobily. Byl čas vyrazit k lodím. Myšobové se však dosud neobjevili a ani pátrací skupiny, Kasom a Tolot se nevrátili. Čekat dál však bylo nebezpečné. Rhodan proto zanechal na místě několik mužů pod velením poručíka Hendersona a ostatní vyrazili.

Bouře dosud neutichla a zem bičoval prudký liják, přesto Rhodan doufal, že se jim podaří dorazit k lodím tak za hodinu. O mnoho více času neměli, protože za hodinu by narkóza měla přestat působit. V obrněných vozidlech byli především nemocní, omrzlí a zcela vyčerpaní, kteří potřebovali péči, kterou jim bylo možné poskytnout jen na palubě vlajkové lodi. Byla s nimi i Rhodanova manželka,

rozhodně to nebyly bojeschopné posádky.

Rhodan kráčet v čele jedné skupiny v doprovodu Gorašina, Allana a Redhorse, ostatní důstojníci a mutanti byli přiděleni k druhým dvěma skupinám. V zóně byl stále ještě mráz, ale zejména díky dešti teplota stoupala poměrně rychle a víchř utichl. Rhodan se však obával, že vyrovnání teplot způsobí další tornáda. Uměle vytvořené klima Zelené sféry duté planety bylo mimořádně citlivé na změny.

Rhodan si kladl otázku, zda si Guruové vůbec uvědomují, jakou úlohu jim tvůrci tohoto světa přisoudili a litoval, že se jim zatím nepodařilo navázat kontakt ani s jednou ze zneprátelených ras.

První dvě míle urazili bez nehod a velice rychle. Unavení muži si byli dobře vědomi toho, co je ve hře, a neváhali sáhnout na dno svých sil.

Byli však ještě čtyři míle od vlajkové lodi, když dost daleko za nimi vybuchl první granát. Eskyové zřejmě začali přemísťovat svá děla do palebných pozic.

Skupina se rozptýlila a každý hledal

vhodný úkryt mezi skalami a v menších

kráterech. Rhodan spolu s Gorašinem a Redhorse se kryl za velkým skaliskem.

„Střílejí z nějakého kráteru, pane," řekl poručík Redhorse. „Zatím z jednoho děla."

„Vyřadit ho bude hračka," poznamenal Gorašin.

„Musíme zjistit jejich polohu a kráter vyčistit," rozhodl Rhodan. „Na to by mělo stačit několik mužů. Je zbytečné riskovat životy dvou set lidí."

„Stačí mi deset mužů, pane," prohlásil Redhorse.

„Výborně, poručíku," pochválil ho Rhodan. „Ale pospěšte si."

Kapitán se odplížil a Gorašin ho chtěl následovat, ale Rhodan ho zadržel. „Nespěchejte, Ivane, na vás se také dostane."

Rhodan doufal, že shifty již dorazily k cíli a první člun již brzy vzlétne. Nechtěl však dopustit, aby člun zaútočil na postavení Eskyů, což by nevyhnutelně vedlo k tomu, že by Eskyové na ně zaútočili všemi silami. Spoléhal na to, že Redhorse umlčí neznámé střelce ve

vší tichosti.

Vtom vybuchl další granát. Dělostřelci stříleli nazdařbůh, protože cíl se jim rozplynul před očima. Jen náhodou granát vybuchl v těsné blízkosti Rhodanova úkrytu, žádnou škodu však nezpůsobil, Rhodan se jen pevněji přitiskl zády ke skále.

Další výbuch však Rhodana znepokojil. „Redhorse by už měl být u nich," řekl zaraženě Gorašin a tak vyjádřil i velitelovy obavy.

Najednou se rozštěkaly ruční zbraně. Střílí Eskyové na Redhorsův oddíl? Proč se tak zdržel? Palebné postavení Eskyů přece nebylo daleko. Ale otázky zůstávaly bez odpovědi.

Redhorse se krčil na začátku příkopu, který vedl ke kráteru, odkud se střílelo. Byl to zřejmě nejsnazší přístup k nepřátelské pozici, právě proto by však měl být nejlépe hlídán. Redhorse si rozhodně nemyslel, že by Eskyové byli hloupí. V zákrutech příkopu mohl číhat nepřítel. Kdyby narkotizační paprsky na Eskyé působily a působily rychle, nebyl by to problém. Právě to však Redhorse nevěděl.

„Příkopem nepůjdeme," rozhodl kapitán. „Postupujte po okraji sousedního kráteru, je dost vysoký, aby vás kryl. Posledních sto metrů budeme muset překonat přískoky, od balvanu k balvanu."

„Ale proč neprojdeme příkopem?" chtěl vědět jeden z mužů.

„Protože právě tam nás skoro jistě čekají, Chartwelli," vysvětlil Redhorse.

„V polovině úseku ke kráteru se rozdělíme. Já s Budnickem budeme postupovat přímo proti palebnému postavení, ostatní kráter obejdou a zaútočí zezadu." „Zní to pěkně, když to říkáte," prohodil sarkasticky Budnick.

„Chartwelli, půjdete spolu s Veyronem a Trahartem vlevo a začnete ostřelovat postavení Eskyů. Na nikoho nemířte, nechceme nikoho zabít, jen je zaměstnejte," pokračoval Redhorse a Budnickovu uštěpačnou poznámku ignoroval.

„To ale brzy poznají, že to není opravdový útok," namítl Veyron.

„O to právě jde," řekl Redhorse a ušklíbl se. „Budou přesvědčeni, že ve skutečnosti je chceme napadnout z tohoto příkopu."

Na poručíkův pokyn všichni vylezli z příkopu a v předklonu se rozběhli podél vysokého okraje kráteru, který je bezpečně chránil před Eskyi. V místech, kde už mohli být spatřeni, ukázal kapitán k asi padesát metrů vzdálenému skalisku. Ještě se však nestačili rozběhnout, když Eskyové spustili zuřivou palbu z ručních zbraní. Muži se vrhli k zemi.

„To neplatí nám," zařval poručík a vyskočil. „Kupředu!"

Skutečně doběhli ke skalisku, aniž by po nich někdo vystřelil. Tam se oddělila Chartwellova skupina. „Jakmile začnete střílet, vyrazíme ke kráteru," řekl Chartwellovi na rozloučenou.

Tři astronauti zmizeli.

„Mám divný pocit, poručíku," řekl Budnick, technik s vystouplými lícními kostmi a skoro bezbarvými očima.

„To já už dávno," zakřenil se Redhorse a začal se plížit k okraji skaliska. Bylo to nepohodlné, protože promoklý oděv se na něm proměnil v ledový krunýř. Budnicka slyšel těsně za sebou. Divoká palba ustala, teď se ozývaly jen jednotlivé výstřely a někde za nimi vybuchl další dělostřelecký granát. Na ně však nikdo nestřílel. Dostali se až k velkému balvanu dvě stě metrů od kráteru.

„Tady počkáme než Chartwell zahájí svou akci," řekl kapitán a podíval na Budnicka. Technikovi na tvářích naskočily rudé skvrny a hlava mu klímbala sem a tam. Zřejmě byl na pokraji sil, možná nemocný. Redhorse si však uvědomil, že sotva vypadá o mnoho lépe. Plazit se ve sněhu ve zmrzlém oblečení nebyla žádná maličkost. Poručík rychle vyndal bílou tabletu energetického koncentrátu, rozlomil ji a polovinu podal Budnickovi. Tableta se jim ještě ani nestačila rozpustit na jazyku, když uslyšeli charakteristické syčení paprskometů. „Teď je to na nás," zašeptal poručík a vytáhl zbraň. Rozběhli se kupředu. Redhorse ke své radosti zjistil, že úsek ke kráteru není tak rovný, jak se zdálo. Byly tu četné výmoly a balvany, kterých mohli využít. Přebíhali od výmolu k výmolu, od balvanu k balvanu. Byli už padesát metrů od kráteru a stále je ještě nikdo nezahlédl. Redhorse každým okamžikem očekával, že se na okraji kráteru objeví zachumlané postavy Eskyů, ale nikdo se neobjevoval.

Ani střelba nezesílila, ačkoliv paprskometry už bortily okraj kráteru na druhé straně.

Bez překážek se dostali až k vyvýšenému okraji kráteru, kde Redhorse zalehl. Budnick supěl jako parní stroj, ale držel s ním krok. Poručík ho nechal chvíli vydechnout a potom se oba začali plazit po vnější straně okraje kráteru nahoru. Co je čeká, až nahlédnou do nitra? Redhorse cítil srdce až v hrdle.

Budnick měl větší štěstí a první nahlédl puklinou v hornině do kráteru.

Technik ztuhl a poručík se rychle doplážil k němu.

Kráter byl snad do poloviny zasypán úlomky skal. Malá děla Eskyů byla umístěna na jakémsi kopci ze skalních úlomků přesně uprostřed kráteru. V přítomí, které tu panovalo, se daly jen stěží rozeznat, stejně jako postavy, které se kolem nich pohybovaly jako pouhé stíny. Pozemšťané byli od nich vzdáleni sotva čtyřicet metrů.

„Tak je máme," sykl technik a zvedl zbraň, Redhorse mu ji však stlačil dolů.

„Ne, na Eskyje střílet nebudeme," řekl rozhodně. „Zničíme jen jejich děla a oni uprchnou sami."

Budnick něco nespokojeně zamumlal, ale uposlechl. Paprskometry zamířily na děla a v další sekundě se jejich kov začal tavit. Ve světle rozžhaveného kovu Pozemšťané viděli Eskyje prchat do podzemní chodby. Bylo po všem. Poručík vytáhl signální pistoli a vystřelil tři světlice. A vtom zahlédl stoupat k obloze šedesátimetrovou kovovou kouli.

„Cé jedenáctka!" vykřikl vítězoslavně Redhorse.

O třicet minut později se Guruové začali probírat z narkózy.

7.

Vrátili se živí a zdraví! Generál Ly nevěřil svým očím. Viděl sice ještě rozmazaně, ale nebylo pochyb, že se cizinci rojili kolem své velké lodi. Generál se musel opřít o předprseň, aby znovu neupadl. Cítil se hrozně unavený a nedokázal se soustředit, ale jedno věděl jistě. Nesmí dopustit, aby cizinci nasedli do své lodě a unikli z dosahu

jejich působnosti.

Musím dojít k telefonu a zavolat hlavní stan, opakoval si neustále, ale svaly ho neposlouchaly. Viděl, že Berra se už zvedl a doklopýtal ke svému dělu, ale většina dělostřelců se ještě nehýbala a jen několik se dokázalo postavit na nohy. Generál si s hrůzou uvědomil, že potrvá ještě dost dlouho, než jeho baterie bude opět bojeschopná. A většina cizinců už zmizela v lodi!

Generál dokázal dojít k telefonu, dokázal zvednout sluchátko a najít správnou barvu tlačítka hlavního stanu, stisknout tlačítko. Ten výkon ho zmohl víc než zrychlený přesun na dvacet mil. „Ly. U aparátu generál Ly," řekl do mluvítko.

Linka fungovala, ale na druhém konci nikdo neodpovídal. Vlastní bezmocnost přiváděla generála takřka k šílenství. Jeho baterie byly vyřazeny z boje a nyní se nemohl dovolat do hlavního stanu, který jediný mohl obnovit první vlnu a zabránit cizincům v úniku. Zoufale křičel do telefonu a už ani nečekal, že se někdo ozve, když se přece jen dočkal odpovědi.

„Co se děje? Na velitelství jsou všichni v bezvědomí," zahuhlal kdosi a Ly stěží poznal hlas vrchního velitele.

Bezradnost arogantního velitele generála Ly potěšila. Chvilí mlčel a vychutnával ten pocit zadostiučinění. Nakonec však hlášení přece jen podal: „Byli jsme zasaženi neznámou zbraní. Cizinci toho využili a vrátili se ke svým lodím. Brzy se dostanou z dosahu našeho působení."

Odpověď přišla překvapivě rychle, Go se zřejmě už vzpamatoval. „Zapojíme první vlnu jakmile se probere dost členů vyzařovací skupiny."

„Nemáme čas, nasad'te náhradníky," doporučil generál Ly.

„Co, nevycvičené síly?" rozčílil se Go. „To by mohlo špatně dopadnout,"

Také generál Ly však už ztratil trpělivost. „A jak myslíte, že to dopadne, když cizinci odletí a spojí se s našimi nepřáteli?" vykřikl vztekle a zavěsil.

Když se vrátil na své pozorovací stanoviště, nikoho už kolem lodi

nezahlédl.

„Co říkal Go, generále," ozval se Berra za jeho zády.

„Myslím, že se pokusí obnovit první vlnu, i když nemá dost vyškolených mužů," řekl generál Ly.

„To jste navrhl vy?" zeptal se Berra, ale znělo to jako konstatování.

„Ano," připustil generál a znovu se zahleděl k obrovské lodi cizinců. Chvilí oba mlčeli a generál poprvé neměl chuť okřiknout tohoto nedisciplinovaného vojáka. Teprve teď si uvědomil, že právě on mu rozumí nejlíp.

„Jen vy a já jsme už v pořádku, generále," poznamenal dělostřelec.

„Vy jste se probral první," řekl Ly.

„Připravím baterii k palbě," řekl Berra a odcházel. Ly na to neodpověděl. Bez dechu pozoroval, jak se obrovská loď odlepuje od země a vzdaluje se od pevnosti. Prvně v životě přál úspěch vrchnímu veliteli, ale věděl, že už jen zázrak může zabránit cizincům opustit zónu jejich působení.

CREST II pokrýval metr silný ledový krunýř a uvnitř bylo o málo tepleji než venku. Led bránil přesnému stanovení polohy a ztěžoval pozorování skalní pevnosti. Rhodan sklesl do křesla vedle kapitána Ruda. Klimatizace už běžela naplno, ale na teplo bylo nutné ještě několik minut počkat.

Rhodana však v tuto chvíli zajímal jen start. Museli se dostat ze zóny působení

paranormálních sil Guruů dříve, než se obránci pevnosti vzchopí k novému útoku. Rudo sledoval jak se rozsvěčují kontrolky a ožívají přístroje, loď však stále ještě nebyla připravena ke startu, ačkoliv technici pracovali ze všech sil. Konečně se kapitán dočkal: přístroje ukázaly připravenost ke startu. Nemusel nic hlásit, Rhodan to viděl a okamžitě dal povel ke startu. Za několik vteřin se loď vznesla.

Uletěli pouze čtyři míle, když některé stroje náhle opět vypověděly službu.

„Probrali se!" vykřikl Atlan. „Pokuste se zrychlit, kapitáne, pokud to ještě jde."

CREST II začala ztrácet výšku, ale urazila další míli. Z povrchu

Zelené zóny vypadala jako létající ledovec. Rhodan s obavami sledoval výškoměr. Byli však stále ještě šedesát metrů nad povrchem, když loď prudce poskočila kupředu. Bylo to neklamné znamení, že unikli z pole působnosti Guruů a všichni si oddechli. Skoro současně navázali rádiové spojení oba čluny. Také jim se podařilo uniknout.

„Objevili jste pátrací skupiny?“ zeptal se Rhodan.

„Ano,“ hlásili z C-1 I. „Tolot našel oba Myšoby u jednoho kráteru.“

„Výborně, naložte je i ostatní členy pátrací skupiny a vraťte se do vlnajkové lodi,“ rozkázal Rhodan.

„Co myslíte, že teď Guruové podniknou?“ zeptal se vrchní inženýr Hefrich.

„Těžko říci, majore,“ odpověděl Rhodan. „Zatím se však zdá, že jsme v bezpečí. Jakmile budou oba čluny v hangáru, opustíme tento prostor a pokusíme se přistát někde, kde si lidé budou moci odpočinout po těch útrapách.“

Bylo to nejvýš nutné. I když během celé operace ztratili jen jednoho muže, bylo hodně omrzlých a nemocných a všichni se potřebovali převléci, dát si horkou sprchu, vyspat se. Zatím se však museli střídat u přístrojů a strojů.

Také Rhodan odešel z můstku a když se po hodině vrátil, osprchovaný a převlečený, s potěšením zjistil, že i ostatní již vypadají mnohem lépe. Dokonce zmrzlý Gucky už byl opět čilý.

Rhodan si byl ale dobře vědom, že získali jen oddechový čas. Byl sice přesvědčen, že Gumové byli jediným skutečným nebezpečím v Zelené sféře, které sem tvůrci umělého světa umístili v rámci svého obdivuhodného systému pastí, chránícího Andromedu před vetřelci, ale Eskyové mu zůstávali záhadou. Nezapadali do Rhodanových představ o osazení umělých planet mezi galaxiemi neznámými Mistry ostrovů, pány Andromedy.

Generálův pobočník se spojil s hlavním stanem a Ly unaveně vzal sluchátko, najednou se cítil starý. „Zrušte první vlnu, Go, cizí lodě jsou už mimo náš dosah,“ řekl.

„Ne, to ne!“ zařval vztekle Go.

„Nasadil jste neskolené síly," připomněl mu generál. „Raději první vlnu zrušte, mohlo by dojít k neštěstí."

„Sesadí mě!" zaječel vrchní velitel.

„Já vím, a myslel jsem, že z toho budu mít radost, ale teď mám strach. Strach, že se ti cizinci spojí s našimi odvěkými nepřáteli a zničí nás," řekl hluše Ly.

„Vy jste to zavinil, to vy jste. . ." křičel dál Go. Generála vůbec neposlouchal.

„Vy nejste jen neschopný, jste navíc hlupák," přerušil ho Ly a zavěsil. Díval se na své baterie a bylo mu jasné, že v boji s cizinci neobstojí. Zřejmě nebyl sám, kdo to tušil. Viděl napjaté tváře dělostřelců, kteří byli svědky toho, jak lodě cizinců odlétají. Také oni čekali útok.

„Na co myslíte, generále?" vyrušil ho z jeho úvah Berrův hlas.

„Mám obavu, že nám nastávají těžké časy," řekl Ly.

„Očekáváte útok?"

„Nevím, záleží na tom, kvůli čemu sem ti cizinci přišli. Možná jim o nás vůbec nejde, ale třeba ano."

„Rozhodně máme důvod k obavám, už jsme se přesvědčili, že jejich zbraně jsou účinné," poznamenal Berra.

„Možná budeme muset opustit pevnost," uvažoval nahlas generál. „Měli bychom jít po jejich stopě a zjistit, co mají v úmyslu. Teď dojde k výměně vrchního velitele a nový velitel bude muset porušit tabu, chceme-li si nadále zajistit bezpečnost."

„Vy jste správný muž na vrchního velitele," prohlásil nečekaně Berra.

Ly byl překvapen. Od Berry by to nikdy nečekal. „Jsem příliš starý," namítl.

„Nikdo není příliš starý, pokud opravdu chce."

Ly se nad tím zamyslel a potom pomalu, ale rozhodně řekl: „Ale já nechci, opravdu nechci."

Skalní plošina se nacházela ve výšce dvou tisíc metrů, byla deset kilometrů široká a skoro stejně dlouhá. Rhodan osobně řídil přistávací manévr. Tady byli mimo dosah Guruů i Eskyů.

Hned po přistání Rhodan svolal poradu k projednání situace. Na jednom se všichni zúčastnění okamžitě shodli: každá sféra planety skrývala nějakou past. CREST II musí opustit Zelenou zónu, protože se musí dostat na vnější plášť duté planety, také o tom nebylo sporu.

Ve všech ostatních bodech se však názory lišily, ať už se to týkalo Eskyů a Guruů, nebo dalších kroků k opuštění duté planety. Rhodan pozorně vyslechl protichůdné teorie a návrhy, ale začínající diskusi zarazil a poradu ukončil.

Nyní seděl spolu se svou paní, Allanem a Tolotem ve své kabině.

„Otázka zní, zda je z této transponderové stanice možné vrátit se do naší mléčné dráhy," řekl Atlan.

„Nepochybně," prohlásil Tolot. „Už ze soustavy Twin by se nám to podařilo, kdyby někdo nepozměnil nastavené parametry."

„Pořád se nemohu zbavit podezření, že jste to udělal vy sám, Tolote," řekla s úsměvem Mory. „Vaše touha po dobrodružství je nepřekonatelná."

„Ne, stanovím si meze," vážně oponoval Tolot.

„Tolot má pravdu," přerušil vtipkování Rhodan. „Někde v tomhle ztraceném dutém světě musí být transponderové zařízení. Musíme ho najít a zajistit, aby si s ním už nikdo nemohl hrát, až ho nasměrujeme."

„Není to jisté," zapochyboval Atlan. „Třeba nás uvěznili v nějakém pekelném kruhu a zdejší transponderová stanice nás automaticky pošle zpátky do soustavy Twin."

„Musí existovat cesta zpátky a my ji musíme najít," trval na svém Rhodan. Jinak nás Mistři ostrovů nakonec dostanou. Zatím jsme v bezpečí a mužstvo si může odpočinout, ale jakmile bude v pořádku, musíme se dostat do vyšší sféry,"

Rhodan už neřekl, že myslí nejen na návrat. Věděl, že se lidstvo nikdy nespokojí s dosaženým, zeje třeba myslet i na další cesty k Andromedě.

William Voltz 73. DOBA LEDOVÁ

Perry Rhodan, sv. 207

Z německého originálu Die 73. Eiszeit, vydaného nakladatelstvím Verlag Arthur Moewig GmbH v Rastattu roku 1969, přeložil Jan Rada.

Vydal jako svou dvoutisící čtyřicátou sedmou publikaci

IZ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha I, roku 1999.

Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík. Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves.

Vydání první. Tematická skupina 13/34.

Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném podá a objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku a předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s., administrace vývozu tisku, Hvozdňanská 5-7, 148 31 Praha 4.

Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint-KAPA

a ABOPRESS, spol. s r. o., Vajnorská 134, 831 04 Bratislava. Tel./fax: 004217/4445 3334.

Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent. Doporučená cena 21,81 + 1,09 DPH = 22,90 Kč